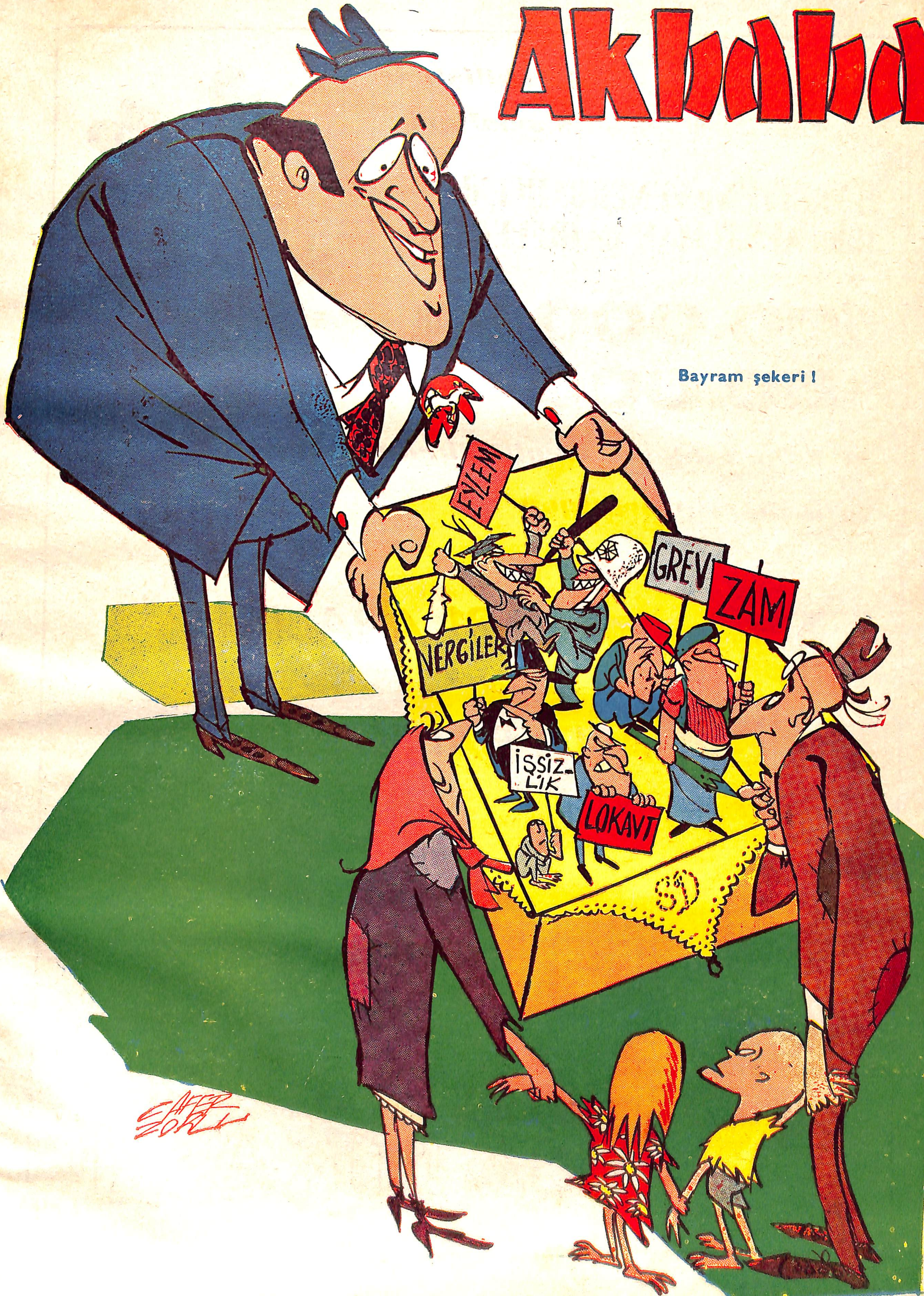

Bayram şekeri !

Mutluluk (Yılsonu) Çekilişinde

İstanbul'un mutena semtleri

HARBİYE ve FENERBAHÇE'de
lüks APARTMAN DAİRELERİ ile

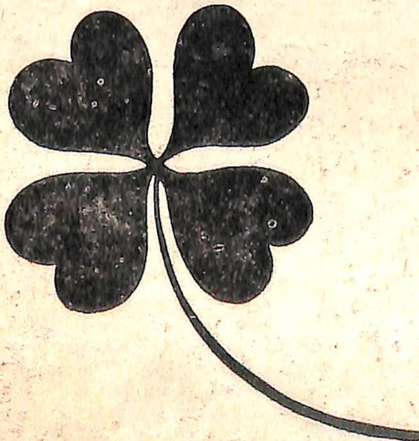

100.000 LİRALAR
50.000 »

ve daha binlerce liralık ikramiyeler

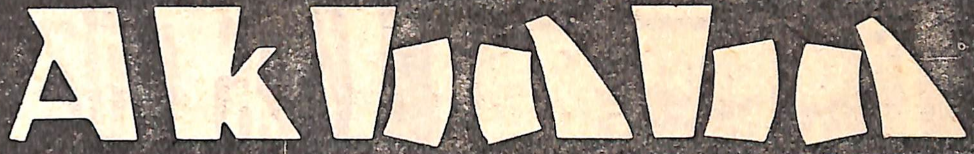
talihlilerini bekliyor

Tasarrufunuzu **31 ARALIK**
akşamına kadar
GARANTİ BANKASI'nda
toplayınız

GARANTİ BANKASI

(Ak.: 189)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 50 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Aralık 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

ZOR BAYRAMLAR

ŞAİR demiş ki:
«Bugün bayram
Bayram bize mahrem
Sultanım biçarem
Doldur içelim»

Tekel fiyatlarına zam yapılmadan söylenmiş bu dörtlük... Yoksa şimdilerde:

— Doldur içelim.. diyecek kaç şair bulunur?

Gerçi gönlü ganidir ve yüreği cömerttir şairlerin.. vakt-i evvelde bütün hışmıyla ve saltanatıyla İran'ın altını üstüne getiren Timurlenk, Şiraz'a varınca, daha önce şöhretini duyduğu Şeyh Hafız-ı Şirazi'yi çağırtmış.

— Bakalım nice adamdır? diye merak ederek.

Hafız'ı imparatorun huzuruna çıkarmışlar. Timur bakmış ki ünü dünyayı saran koca şair, eski-püskü urbalar içinde bir yoksul kişi...

Öfkelenmiş:

— Sevgilinin yanağındaki bir ben'e bir tek mısra'da şu koskoca Şiraz ilini bağışlayan sen misin? diye sormuş.

— Benim Sultanım.

— Bu halinle mi?

Şeyh Hafız-ı Şirazî boynunu bükmüş:

— Ne yapalım Sultanım, demiş, bu kadar cömert olduğumuz için bu hallere düştük ya...

Şairlerin gönlüne pâyân yoktur. Duygulandıkları zaman bol keseden bağışta bulunurlar. Ama hepsi lâfta kalır. Gerçekte şairin cebinde çoğu zaman metelik bulunmaz. En ucuz meyhanede içmek için dahi zorluk çeken şair, aslında bir dargelirlidir. Bunun içindir ki:

«Sultanım biçarem
Doldur içelim» dediğine bakmayınız.

Hem bir süreden beri bayramlarda bile hovardalık zorlaştı. Halk, ramazanı seviyor da, bayrama doğru kara kara düşünüyor. Bayram demek masraf demek; masraf demek para demek; para demek giderek değeri düşen bir nesne demek. Zaman geçtikçe on liralar sanki beş lira oluyor, beş liralar ikibuçukluk gibi geçiyor. Bir liralıklara burun kıvırıyor garson... İlkokuldaki oğlana elli kuruş harçlık verildiğinde:

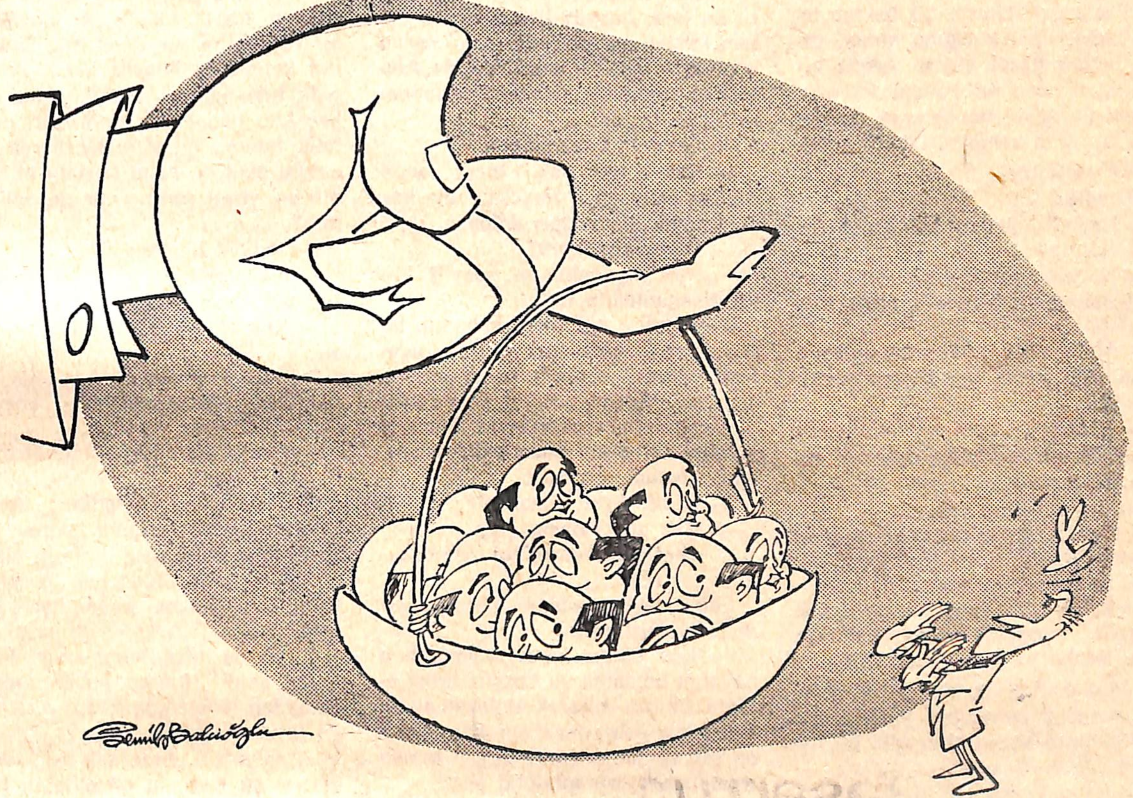
— Baba ben bunu ne yapayım? diye soruyor.

Cüzdana elli lira yerleştirip pazara çıksan, güneş görmüş kar gibi banknot on dakikada eriyor. Ev kirası sanki masallardaki canavar.. doymak bilmiyor ve her ay yarısını yiyor maaşın.. vitrindeki ayakkabı:

— Zamanımızda pabuç pahalı!.. diye sırıtıyor. Et ile peynir dargelirliye tepeden bakıp:

— Yanımıza yaklaşma!.. diyorlar.

Bakkaldan alışverişe giden ev kadını, oğluna kız istemeye giden görücü kadar sıkıntılı. Paranın değeri düştükçe malların burnu büyüyor. Fiyat etiketlerindeki rakamlar, sanki malın fiyatı değil de başlık parası. Beş liralıklar, on liralıklar, yirmi liralıklar, fiyat etiketleri karşısında anlamsızlaşıyor. Paranın değeri düştükçe düşüyor.

Vatandaş — Amaaan... Ağzımın tadını bozma!..

— Nereye kadar? diye sorarsanız, hazırda bir Nasrettin Hoca fıkrası var:

Bir gün Nasrettin Hoca yolda giderken, bir tanıdık:

— Hocam, şunu bozar mısın? diye bir altın uzatmış.

Hoca altını evirmiş-çevirmiş, param yok demeye utandığı için:

— Bu altın bozuk!.. demiş.

Üstelemiş adam:

— Peki Hocam, altın ne kadar bozuksa sen de o kadar eksiğini ver!

Hoca müşkül durumda kaldığı için bozulmuş ama cevabını bulmuş:

— Bu altın o kadar bozuk ki, eğer ben bunu senden alırsam, sen üstüne on akça daha bana vermelisin.

Hoca'nın hikâyesi yavaş yavaş bizim çarşı-pazarı saracak galiba... Elinde yirmi kâğıtla alışverişe çıkana, esnaf şöyle bir tepeden bakıp:

— Eğer ben bu yirmi lirayı bozmaya kalkarsam, senin bana yüzyirmibeş kuruş daha vermen gerekecek.. diye konuşacak.

Ay sonuyla bayram birleşir, zamlı maaşla devalüasyon birleşir, fiyat artışıyla paranın düşüşü birleşirse bu hengâme arasında şaire nasıl hak vermezsiniz:

«Bugün bayram
Bayram bize mahrem
Sultanım biçarem
Doldur içelim»

Tekel fiyatlarına zam yapılmadan söylenmiş bu dörtlük.. ama pahalılığı unutmak için içecekseniz, oldukça pahalıya mal olacak bu size... Eskiden bayram aranır ve:

— Ah, şu ramazan bitse.. denirdi.

Şimdiki iktidar millete:

— Ah, şu ramazan bitmesel.. dedirtiyor.

Şeyh Hafız-ı Şirazî bir şiirinde koskoca Şiraz'ı sevgilisinin yanağındaki bir ben'e bağışlamış. Bizler ise koskoca memleketimizi üçbuçuk politikacının benciliğine emanet ettik. Onlar Ankara'da ayda 10.500 papele tur üstüne tur atarken, biz yüz liraya çarşıda bir tur bile atamıyoruz.

AKBABA

AKBABA

Sevgili okurlarının Şeker Bayramını kutlar, mutluluklar diler.

AKBABA 49 YAŞINDA

AKBABA gelecek sayısında 49 yaşına basıyor. Bu mutlu yıldönümümüzde, bize çalışma ve yaşama gücünü veren sevgili okurlarımızın huzuruna fevkalâde bir özel sayı ile çıkacağız.

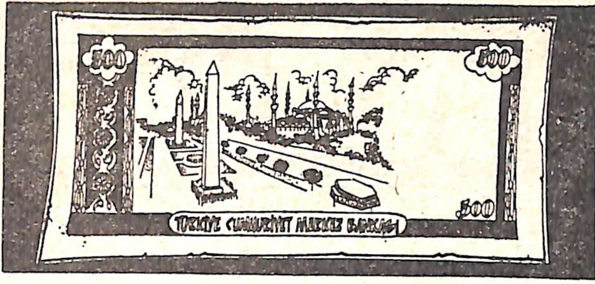
YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1970 - 1971 YARIŞMASI

Bütün sevdiğiniz imzalar

Gelecek hafta

49. YILDÖNÜMÜ SAYIMIZDA

Beş yüz lira

MUZAFFER İZGÜ

NEDENSE bu bayram, «kara bayram» olarak geldi bizim eve. Bayramdan bir gün önceydi. Öğleyin eve geldiğimde, bir baktım bizim baba, elini kulağına atmış, gazel üstüne gazel atıyor. Arada bir kalkıp, şöyle elini kolunu sallıyor, tekrar oturuyor pencerenin önüne, bu kez yarım yamalak bildiği aranjmanları sıralıyor.

Anneme:

— Hayrola? dedim, babamdaki bu mutluluk ne?

— Haberin yok mu oğlum? dedi, zamlı maaş almış zavallı, zamlı maaş.

— Allah, dedim, yaşşadık öyleyse anneciğim, peder bey bize o pantalonu alır.

— Vallahi bilmem oğlum, demin ablan da girdi yanına, bilmem ne konuştuklarını!...

Girdim babamın yanına:

— Hayırlı oğurlu olsun babacığım, dedim.

— Sağol oğlum, sağol, dedi...

— Babacığım, biliyorsunuz yarın bayram, zamlı da maaş aldığınıza göre, acaba bana bir pantalon?...

Ayağa kalktı, sonra tekrar oturdu, şahadet parmağını yüzüne götürdü, sonra ağzını siler gibi bir hareket yaptıktan sonra:

— Sevgili yavrum, dedi, oğlum, şöyle babanın üç gün mutlu olmasını istemez misin?

— Her zaman isterim babacığım, dedim.

— Bak yavrum, öyleyse anlatayım sana, ben yirmiiki yıllık memurum evlâdım. Bu yirmiiki yıl içerisinde, dairede maaşımı alır, eve beş kuruşsuz dönerdim. İlk durak bakkal olurdu, ondan sonra kasap, onun ardından ev sahibi. Çok şükür memur çocukları olduğunuz için tüm meyvalara karşı allerjiniz bulunması bakımından, manava borcumuz olmazdı. Eve geldiğimde cebimde ya on lira olurdu, ya da olmazdı... Ama şimdi, yanaş yanaş, gel bak, bak, bak!...

O güne değin ben de görmemiştim o kırmızı parayı...

— Bak bak, dedi, bak, beşyüz lira bu işte, beşyüz lira... İncele oğlum incele, şu tarafında cami resmi var değil mi? Bu tarafında da Atatürk'ün resmi. Şu ortadaki de umum müdürün imzası...

— Gördüm babacığım...

— Bak canım bak, biraz sende dursun istersen... Haydi cebine koy onu, şöyle bir odaları dolaş...

— Niye babacığım?

— Ben hiç cebimde beşyüz lira ile dolaşamadım da...

Beşyüz lira cebimde, babamın ısrarına dayanamayarak oturma odasına çıktım, oradan kendi odama geçtim... Yürüyorum, duvardaki kendi astığım kır resimlerine bakarak yürüyorum. Biraz sonra babamın sesini duydum ardımda:

— Nasıl, diyor, güzel mi?

— Çok güzel babacığım...

— Elini cebine sok, tut canım, bir ucundan tut!...

Elimi cebime sokup, paranın bir ucundan tuttum...

— İşte oğlum, dedi babam, ben hayatım boyunca şu beşyüz lirayı elimin ucuyla tutarak dolaşamadım. Onun için sabredeceksin, hiç olmazsa bayramdan sonraya dek, o zaman sana istediğin pantalonu alırız...

Uzattım beşyüzlüğü babama...

— İstersen yanında yatır, ha? dedi.

— Yok, dedim, siz yatırın...

— Olur, yarın gece de sana veririm...

Dışarıya çıktı babam... Mutfağa girdi... Orada annemle konuşmaya başladı:

— Hanım, çok tatlı bir kırmızı rengi var değil mi?

— Var ya...

— Bak hanım, bak, şu arkasındaki caminin güzelliğine bak... Aa aaa, iki cami var yahu... Hanım, hanım, iki cami var iki, bir tane de tâ uzakta gözüküyor. Çevir, çevir arkasını, emisyon dairesi müdürünün imzasına bak... Yahu imza değil nakış be, nakış... Al al, dursun sende pilâv pişene dek... Koy canım, koy cebine. Nasıl, içinde bir boşalma, bir rahatlama var değil mi? Beşyüz lira karıcığım, beşyüz lira... Acaba gidip hepsini on kuruşluk yaptırsam, kaç kilo gelir? Dur hele dur, çıkar hele hanım, çıkar, yahu şurda bir cetvel olsaydı, enini boyunu ölçseydik be, yirmi santim var mı eni hanım?

— Vallahi bilmem ki...

— Ver ver!...

Babam beni arkasında görünce:

— Koş oğlum, cetvelini getir, dedi...

Cetvelimi getirdim, babamla bir güzel beşyüz liranın enini boyunu ölçtük... Babam bu kez:

— Acaba alanı kaç santimetre kare gelir? dedi.

Onu da bulup söyledim... Sonra, yandaki divana uzandı, parayı bir toplu iğneyle duvara iliştirdi, alttan da hafif hafif üfürmeye başladı... Para havalandıkça, peder basıyordu kahkahayı...

O sırada bize komşumuz Atiye teyze geldi. Hemen babam parayı duvardan aldığı gibi koştu gitti Atiye teyzenin yanına:

— Atiyanım, dedi, bak bak, Allahaşkına şu caminin güzelliğine bak!

Atiye teyze, parayı eline aldı:

— Ayol kaç lira bu? dedi.

Ben, annem, babam, hepimiz birden bağırdık:

— Beşyüz lira! diye.

— Ne, beşyüz lira mı?

Babam, kahkahayı birden kesip:

— Benim, dedi, bu para benim!... Al al, bak Atiyanım, incele canım, incele!... Sonra çevir öbür tarafını, Atatürk'ün resmine bak, sonra emisyon müdürünün imzasına bak!...

Babam, eline yeni bir oyuncak verilmiş çocukların iştahıyla geç vakte dek bu beşyüz lirayla oynadı durdu. Arada bir, acayip sesler çıkarıyor, gülmeyle, kıkırdama arası; hepimiz babamızın mutluluğuna bakıp gülüyorduk... Biraz sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi:

— Durun çocuklar, dedi, durun, ben dışarı çıkıp, şu beşyüz lirayı yüzlükler haline getireyim, her birinizin yanına bir tane yüzlük vereyim, öyle yatın!

Annem:

— Aman efendi, sen deli mi oldun? diye söylendi.

— Ne delisi hanım?

Kalktı gitti... Bir saat sonra geldi. Yüzünde çok tatlı bir gülümseme vardı:

— Tamam, dedi, bakın bakın!...

Paraları elinde bir piyango bileti demeti gibi tutuyordu.

— Yüz, ikiyüz, üçyüz, dörtyüz, bu da beşyüz... Tam beş tane yüzlük... Bizim çocuklar, bunun beşi de bizim... Dinliyor musunuz beni, bakkalın değil, kasabın değil, ev sahibinin değil, bizim bizim... Bizim diyorum size be, anlamıyor musunuz?

Annem:

— *Anladık canım, dedi. Ne var öyle bağıracak?*

Babam bastı yine kahkahayı... Şarkı gibi:

— Ne kasabın, ne manavın, diye tutturdu... Sonra, kilimin üzerine diz çökerek, yüzlükleri ardarda bir tren gibi dizdi, arasından bir tanesini aldı, boş kalan yere başka birini koydu, onu oraya, onu oraya... Oynadıkça basıyordu kahkahayı... Bir ara:

— Tüh keşke hepsini ellilik yaptırsaydım, dedi... Ya, o zaman tam on tane olacaktı... Alın alın, bakın çocuklar, arkasındaki resme bakın, şu köprünün güzelliğine bakın... Yahu, durun bakalım, beşyüzlüğün önünde emisyon dairesi müdürü yazıyordu, bu yüzlükte ise emisyon ve vezne müdürü diye yazıyor. Bakın siz işe, demek onu imzalayan emisyon dairesi müdürüymüş, bunu *imzalayan ise bir veznedar...*

Kalktı:

— Ben şimdi gelirim çocuklar, şimdi, dedi.

— Nereye baba?

— Tekrar bütünletmeye...

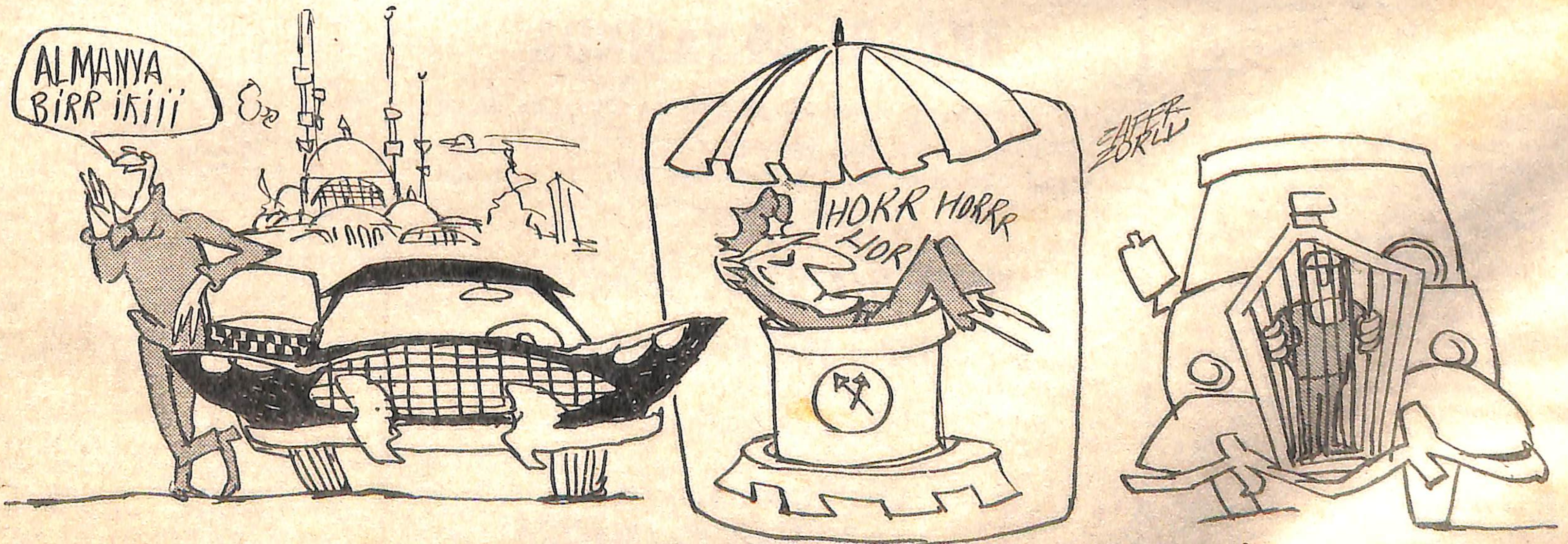
Annem atıldı:

— Yahu vakit çok geç oldu, birisi elinden çarpar marpar!...

Öyle bir kahkaha patlattı ki babam:

— Çarpar ha, benden çarpar ha... Sen ne diyorsun hanım, ha benim bir organım, ha bu para. Nasıl, çarpabilirler mi benim kolumu, ha çarpabilirler mi?

Kapının kapandığını duyduk... Ba-

— İstanbul'da dolmuşlar kaldırılacak. —

— Şoförler hapis cezasına çarptırılacak. —

«Yumma gözün kör gibi...»

bam gitti gelmez, gitti gelmez... Sabaha karşı geldi... Merak ettiğimiz için hiçbirimiz uyumamıştık.

— Tamam çocuklar tamam, dedi kapıdan girerken, alın bakın, beşyüz lira. Bütünlettim... Bakın bakın, bunun imzası emisyon dairesi müdürü diyor... Yok canım, beşyüzlük taşımanın zevki bambaşka... Biliyor musunuz, bozdurup geldikten sonra, nedense huzurum ve neşem kaçmıştı. Amma şimdi yine yerine geldi... Bunun kâğıdı da başka, daha kaliteli kâğıt... Bak hanım, bak!

— Benim uykum var!... dedi annem.

— İyi iyi, siz uyuyun...

— Sen uyumayacak mısın?

— Hele biraz daha oynayayım...

Yattıktan sonra, odadan babamın seslerini duydum, bazan gülüyor, bazan kedi miyavlaması gibi sesler çıkarıyor, bazan da çok tiz bir perdeden kahkahayı basıyordu...

Sabahleyin kalktığımızda beşyüz lira, düğünde oyuna kalkmış damatlar gibi yakasına iğneyle iliştirilmişti. Gerçekten oynuyordu da...

«Beşyüz atlı, üçyüz yayan yürüdü» diyor, zeybekler gibi, odanın bir bu tarafına, bir o tarafına koşuyordu..

Annem hiç beğenmedi babamın durumunu. Bir şey de söyleyemedi kendisine. Ancak Halil beyler bayramlaşmaya geldiklerinde, beşyüz lirayı karı kocanın gözüne dürtmeye başlayınca, annem:

— Hüsnü, dedi, vallahi çocuk yapmaz senin yaptığını!...

Sanki dinledi mi babam, parayı hemen tutuşturdu Halil beyin eline, onun elinden aldı, karısının eline tutuşturdu:

— Camiye bakın camiye, diyordu... Sonra arkada bir cami daha var... Yaa, bu beşyüz lira işte, buna beşyüz lira derler... Benim ha, vallahi billâhi benim... Şu tarafına bakın, bakın bakın, emisyon dairesi müdürünün imzasına... Gördünüz mü, kâğıdı da halis para kâğıdı... Yaaa...

O gün kim geldiyse bizim eve, çöpçüsünden tutun, bekçisine dek, hepsine gösterdi... Hele bekçi:

— Begim ne böyik bi paradır bu, dedikçe, babam:

— Yaa, büyük ya, benim bu para, benim, diye seviniyordu...

O gece yarısı babamın çığlığıyla uyandık:

— Beşyüz liram, beşyüz liram! diye bağırıyordu...

Koştuk yanına... Para, elinde duruyordu.

— Baba, dedim, beşyüz lira elinizde...

— Biliyorum oğlum, dedi. Biliyorum amma, kaybolursa nasıl bağıracağımı prova ediyorum...

— Aman baba, yüreğimizi hoplattınız!...

Bayramın ikinci günü, büsbütün sapıttı babacığım... Sokağa çıktı, geleni geçeni durduruyor, kadın olsun, çocuk olsun, ihtiyar olsun, genç olsun:

— Bakın bakın, beşyüz liraya bakın! diyordu...

— Yahu baba gir içeriye!...

— Karışmayın bana...

Bir ara içeriye girdiğinde annem, beni bir kenara çekerek:

— Ne yapsak oğlum, dedi, mahalleye değil, memlekete rezil edecek bizi. Acaba yanından çalıp, saklasak mı bir yere?

— Bilmem ki, dedim...

— Sen oyala babanı, ben çalayım!...

— Ters etki yapmasın üzerinde?

— Böylesi daha mı iyi?

Geçtim babamın yanına... Elinde bir havlu, boyuna silip duruyor beşyüz liranın üstünü.

— Hayrola babacığım?

— Tozunu alıyorum, tozunu... Dur dur, temiz bir bez getirip onunla sileyim!...

Annem, bu aradan yararlanarak, beşyüz lirayı aldığı gibi mutfağa gitti. Ben de odama çekildim... Biraz sonra içerden öyle bir feryat duyduk ki, sanki babam böbrek krizleri geçiriyordu... Debeleniyordu yerlerde, hem ağlıyor, hem yırtınıyor, hem de:

— Beşyüz liraaaam! diye bağırıyordu...

Annem, koştu getirdi beşyüz lirayı ama, bir daha babamın şuurunu yerine getiremedik... İlk kez benim boğazıma yapıştı:

— Ver paramı, diye, sonra annemin...

Para avucunda olduğu halde, hâlâ bağırıyor ve üzerimize saldırıyordu. Biz sokağa kaçınca, o da sokağa çıktı. Kim önüne gelirse, hemen boğazından tuttuğu gibi:

— Ver benim paramı, ver! diyor, acı acı ağlıyordu...

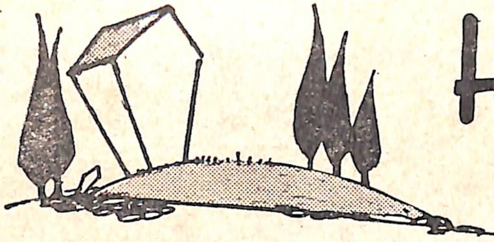
Biraz sonra babamı polisler bir arabaya koyup götürdüler... Elinde, sımsıkı tuttuğu beşyüz lirasıyla polislere saldırıyor:

— Verin benim paramı, verin! diye bağırıyordu...

Muzaffer İZGÜ

NOT : Biz bu hikâyeyi bundan yirmi gün önce yazdık. Hükûmet, 1 Aralıkta memur vatandaşlara zamlı maaş verir mi, vermez mi bilmiyoruz. Şayet verirse, güle güle harcasın memur vatandaşlar, vermezse, bizim hikâyeyi okuyup avunsunlar.

M. İ.

Her gün ölen adam

VEDAT SAYGEL

RANDEVUYA yetişecek bir delikanlının telâş ve heyecanıyla traşını oldu, yaşından umulmayan bir zevkle bıyıklarını düzeltti, kremini, pudrasını sürdü, kolonyasını döküntü.

İki adım geri çekilip, aynada son bir kez kendini seyretti. Ellisinde var yok, pırıl pırıl yakışıklı bir aile reisi olup çıkmıştı işte!

Gençlerden duya duya ezberlediği oynak bir şarkının mırıltısı dudaklarında, işine geciken bir memurun yürek çarpıntısıyla traş takımını yıkadı, kuruladı, aynayı tarağı yerlerine kaldırdı, badanası kazınmış, yer yer sıvası dökülmüş duvardaki dededen kalma saat dokuzu vururken havagazı musluğunu açıp, büyük bir mutlulukla divana uzandı:

— Ne olursa olsun, bugün her şey bitmeli artık!

Tam bir haftadır her sabah aynı hazırlığı yapmaktan, her Allahın günü intihar etmekten kendi de bıkmıştı. Oysa böyle bir ölümü gerçekleştirmek için en azından ömrünün on yılını harcamıştı! Yaz dememiş, kış dememiş, gece gündüz çalışmıştı! Sonunda herkes gibi o da üstün gayretinin mükâfatını görmüş, başkaları apartman, araba sahibi olurken o, intiharı hak etmişti!

Mutfaktan belli belirsiz bir gaz kokusu odaya yayılırken:

— Püf! diye gülümsedi yattığı yerde. Kimbilir neler diyecekler arkamdan? Garanti ne salaklığım kalır, ne deliliğim... Hele sadece ölmek için on yıl girmedik iş, çekmedik çile bırakmadığımı duysalar?...

Garanti «Zırdeli» derlerdi! «Mâdem intihar edecektin, neden kendini öldürürcesine çalıştın?» derlerdi.

Bayram yerindeki çocuklar kadar sevinçli, bütün dilekleri yerine gelmiş insanlar kadar mutlu yumdu gözlerini:

— Desinler. Sorumluluk duygusundan yoksun, ahlâktan, vicdandan yoksun bir kimse olsaydım, ona buna takarak; başkalarının hakkını yiyerek; vâdesi dolan borçları inkâr ederek yaşamasını ben de bilirdim. Evim olurdu, eşyam olurdu, büyük büyük kârlar getiren işyerim olurdu. Ama her halde damgalı bir de ismim olurdu. Ama şimdi...

Şimdi hiç kimse arkasından kötü lâf edemiyecekti. «Rahmetlinin şu kadar borcu vardı» diye kimse eşinin, çocuklarının yollarını kesemiyecekti. İsteseydi daha önce ölemez miydi sanki? Ohoo, evliliğinin senesi dolmadan; yâni otuz yıl önce ölürdü, şimdiye kadar da çoktan unutulurdu. Hem pekâlâ bir sürü de sebep vardı ölmesi için. Evlenirken yaptığı borcu ödemenin yollarını ararken kira borcu birikmiş, onu temizlemeye çalışırken gırtlağa kadar başka borçlara girmişti!

Uzandığı divanda yan döndü:

— Neydi o günler be! İşin yoksa sabahlara kadar alacaklılara yakalanmamak için hangi sokaklardan geçeceğini, karşılaştığın zaman adamlara ne söyleyeceğini düşün!

İş'te ayrı yorgunluk, düş'te ayrı yorgunluk! Dayanılır gibi değildi ya, dayandı. Nasıl olsa gün gelecek, bütün borçlarını temizleyecekti. Fakat maaşına zam beklerken ilk çocuğu dünyaya gelince:

— Böyle yaşamanın içine!... diyerek fırladı yerinden!

Öyle ya... Bir kere ölmek varken, neden her gün ölüyordu sanki? Cebindeki otuzbeş kuruşla başladı intihar çeşitlerini incelemeye...

Gözleri yumulu, yeniden güldü:

— Hay anasını... Ne devirlerdi yahu!

Eee, o sıralarda medeniyet sebepsiz ölüme yetecek kadar ileri değil. «Kendimi bir arabanın altına atayım» dese, aylarca bekle ki, otobüs, minibüs geçsin!

«İki pasta, bir dondurma yiyip zehirleneyim» dese, Belediye Gıda Maddeleri Talimatnamesi yok ki... Pastaya, dondurmaya zehir nereden girsin? Havagazını, elektriği henüz şehir görmemiş ki, pişirmede, aydınlatmada değilse bile, intiharda işe yaradığını zavallı Hasan ne bilsin?

Sonunda çamaşır ipini alıp bağlamıştı tavana! Ama haydi vicdanın elverirse tak boynuna! Onca borcu, üstelik bakılması gereken bir çocuğu zavallı işsiz ve kimsesiz dul bir kadına bırakıp ölmek!...

Erkekliğe sığmazdı! Kimse kimsenin keyfine karışmazdı ama, kişisel zevki uğruna ölmeye kalkışan kişinin, hesabı başkasına ödetmeye hakkı yoktu!

Canı rakı istediği halde parasızlık nedeniyle içemeyen bir akşamcı özlemiyle erteledi intiharı. Çaresiz yaşayacaktı! Dilediği gibi yaşayamamaktan çok, dilediği gibi ölememenin eziklliğini duya duya yaşadı. İşine hırsla sarıldı ve elli yaşını dolduruğu şu günlerde bütün borçlarından kurtuldu!

Yarım asırlık ömründe ilk kez borçsuz bir ay yaşıyordu. Üstelik üç çocuğundan ikisi okuyor, biri Kapalıçarşı'da tezgâhtarlık yapıyordu. Karısı da boş durmuyordu. Komşu evlere gündelikle temizliğe gidiyordu. Kendi ise, kararlıydı. Ellinci yılını kutlar gibi intihar ediyordu! Kimseye yük olmadan, kimseye rezil olmadan...

Uzandığı yerden başını kaldırıp, pencereden karşıki bakkala baktı:

— Eee, hakkını helâl et Üzeyir efendi... Bir daha ben seni bulamam ama, sen de benim gibi hesabına sadık müşteriyi kolay kolay bulamazsın! Bundan sonra karşına dikilip, «Üzeyir amca babamın selâmı var, yarım kilo kuru fasulya istiyor» diye çoluk çocuk uzatmayacak defteri! Defteri kapattık artık!

Aklına gelen bir düşünceyle, elli yılın bir gülücüklük mutluluğu donuverdi dudaklarında:

— Defteri gerçekten kapatmış mıydı acaba? Hesabın altına bir çizgi çekmiş, «Tamamı ödenmiştir» diyerek imzayı çakmış mıydı?

Havagazı musluğunu kapatıp, telâşla fırladı yerinden. Her şey gelirdi akla. Allah korusun dalgınlıkla falan, hesap kapanmamış görünürse ne olurdu geride kalanların hali?

Her yeri didik didik etti, odanın altını üstüne getirdi, buldu defteri. Neyse, «Ödendi» notu da, imzası da tamamdı bakkalın.

Derinden bir «Oh» çekti. Gider ayak az korkmamıştı hani!

Bir sigara yaktı. Pencereyi açıp, dirseklerine dayanarak başını dışarı çıkardı. Serin serin dalgalanan kış havasını derin derin ciğerlerine doldurdu:

— Ohh, ölmek ne güzel şey! diye düşündü. Yarım asırda bir kerecik de olsa borçsuz bir yaşam, sıcak bir oda... Cebinde sigaran var, tencerede yemeğin var, çevrede itibarın var. Bunca varlığın arasında intihar etmezsin de ne edersin!

Pencereyi kapadı, havagazı musluğunu açtı, odanın dağınık olup olmadığına bir daha bakarak, on gündür ölümü beklediği divana uzandı!

— Bugün her şey olup bitmeli artık!

On gündür hep aynı şeyleri söylüyordu ama, nedense bir türlü olup bitmiyordu. Şeytan işte... Ölüm döşeğinde de olsa rahat bırakmıyordu ki insanı! Türlü şeyler getiriyordu aklına. Uymasa?... Olmazdı. Zira borçların bitmiş olması da yetmiyordu ölmeye. Dışarda yapılacak en küçük bir iş bırakmamalıydı çoluk çocuğa. Çalışanların bir gün izin almaları, maaşlarının eksilmesi demekti. Maaşın eksilmesi ise, ailenin yeniden borca girmesi demekti.

Saate baktı:

— Vay canına, öğlen olmuş!

Karısı, çocukları geldi gözünün önüne:

— Her biri bir yerde, yemek dersindedirler şimdi. Birkaç saat sonra yorgun argın dönecekler... Kapıyı açıp girecekler ki...

Peder bey gitmiş! Oda kapısının dışına iğnelenmiş bir veda mektubu...

Romantik bir sesle yattığı yerden ezbere tekrarladı mektupta yazdıklarını:

— «Benim çilekeş karıcığım: Borçsuz günler görmenin mutluluğu ile aranızdan ayrılırken sizlere rahat bir ömür diler, beni bağışlamanızı rica ederim. İstediğini yapabilme fırsatı, bizim gibi fukaraların eline kırk yılda bir geçer. Bu fırsatı değerlendirmemi, felekten bir gün çalmamı hoş görürsünüz her halde. Elektrikçi yine gelmedi. Para makbuzun içinde, teldolabın ikinci gözündedir. Küçük oğlanın pabuçlarını tamire verdim. Alırken sadece oraya onbeş lira vereceksiniz.»

— Hay Allah! diyerek kalktı, havagazı musluğunu kapattı. Sigarayla ekmeği elektrik parasının içinden almıştık. Yerine kondu mu acaba?

Gitti, parayı buldu, tekrar tekrar saydı. Tamamdı. Pencereyi açtı, keyifli keyifli bir sigara daha yaktı, kimseden korkusuz güpegündüz pencere önünde sigara içmenin verdiği huzurla tüttürdü dumanını. On gün öncesine kadar böyle bir şey yapmak hayâldi onun için. Görülme korkusu vardı, alacaklılara yakalanma korkusu vardı, millete rezil olma korkusu vardı!

— Allaha binlerce şükür intihar edebilecek duruma geldik, diye geçirdi içinden. Durup durmadığını anlamak için kapıdaki kâğıda baktı.

Duruyordu. Okudu düşündü, düşündü okudu. Acaba yazmayı unuttuğu bir şey var mıydı?

Mutfağa girip açtı musluğu. Fakat divanına uzanmadan gitti yeniden kapattı. Vardı elbet. Hem bir değil, unuttuğu birçok şey vardı. Bu yıl orta okulun üçüncü sınıfına geçen bir arkadaşının oğlundan, kendi oğlu için ikinci sınıfın kitaplarını alınacaktı. Ayrıca bir başka arkadaşı, az kullanılmış bir pardesü vereceğini söylemişti. Belki büyük oğlana uyardı. Oradan iş yerine de uğrayıp, kahveciye olan ikibuçuk liralık borcunu ödeyerek, personel şefine, yerine adam bulmalarını söylemesi gerekirdi.

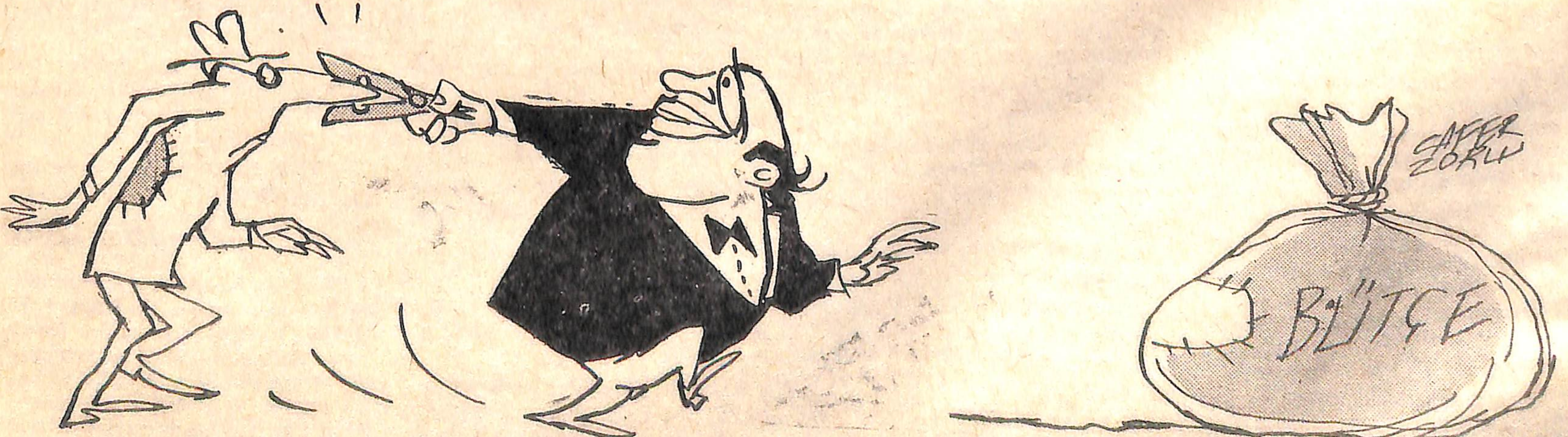
Üzgün, oflayıp puflayarak:

— Fakirin ölmesi de bir dert, diye söylendi. Yine yarına kaldı!

Ceketini omuzladı, şapkasını taktı başına, kapıdan çıkarken zihninde çakan şimşekle:

— Hay senin kafana! diye okkalı bir küfür savurdu kendine. Yaşamak mı bizimki? Değil. Eee, ne diye intihar edeceğim diye uğraşıyorsun? Yaşamayan insan ölür mü? İntihar, yaşayanın ölmesi olduğuna göre; yaşamayanın intiharı, yaşamak olmalı yine!

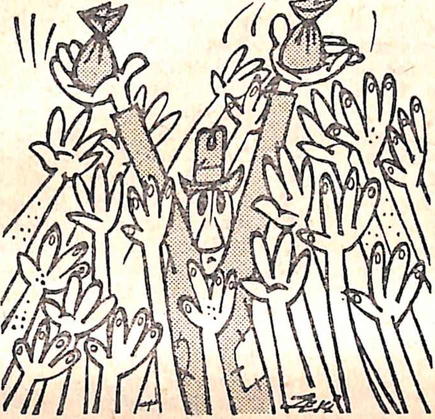
On gündür bir türlü ölememesi boşuna değildi demek. Kapıya iğnelediği veda mektubunu çekti aldı ve her gün ölen bir insanın intiharını gerçekleştirmek amacıyla yeniden yaşamaya başladı!

— Mandal'dan işletme vergisi alınacak. —

Sizin İçin

Aralıkta 200 bin memur çift maaş alacak.
— Gazeteler —

— «İki el bir baş içindir.» Bu eller de bizim çift maaş içindir!..

ORUÇ

Polikliniğe, her halinden yoksul olduğu anlaşılan «Ovacık köyünden Fikret» diye kendini tanıtan bir hasta geldi.
Muayene sırasında, ramazan münasebetiyle öğrenmem gereken bir hususu sordum:
— Oruç tutuyor musun?
Acı acı güldü:
— Tutsam n'olur, tutmasam n'olur bey? Zaten her gün aç geziyom ben!

Dr. Metin VURAL
Başmakçı Hükûmet Tbb.
Dazkırı/AFYON

SOYGUN VE YARDIM!

Olay, Doğu Anadolu bölgesindeki küçük bir banka şubesinde geçer.

İl il dolaşan müfettiş, bir kış günü şubenin bulunduğu ilçeye gelir ve bankada kimsenin bulunmadığını görür. Oysa ne bayramdır, ne de günlerden pazar... Üstelik kapı da açık değil mi ardına kadar?...

Kuşkulanır adam. Ürkek ürkek içeri girer ki, ne görsün? Memurlar müdürün odasında toplanmış kâğıt oynamıyor mu!

Küplere biner!

Para yatıracak bir vatandaş gelse, parasını alacak kimse bulamıyacak; eşkıya basıp kasayı yürütse kimsecikler farkında olmayacak!

Bir öfkeyle alârm ziline basarak bir köşeye siner. Ayaklanmayı içerden beklerken dışarda bir patırdı kopar, elinde boş askıyla kahveci bankaya dalar:

— İnsanla inatlaşır gibi şu alârm zilini çalıp durmayın yahu, diye çıkışır kâğıt oynayan memurlara. Çırağı bekliyoruz. Şekeri alıp gelsin, getireceğiz çaylarınızı!

Salih KORAL
T.C. Ziraat Bankası — ERDEK

ORAYA GELİNCE

On-onbir yaşlarında bir köylü çocuğunu muayene ediyordum. Boğazına baktım, sırtını dinledim, tam elimi karnına bastıracağım sırada:

— Oramı elleme lan, diye sırıttı. Kötü gıdıklanırım!

Dr. Fahri Dündar SADIKLAR
Taksim/İSTANBUL

DOKTORLAR - MEMURLAR

★

HANGİ HÜSEYİN?

Bizde iki Hüseyin vardır. Biri alt, diğeri üst katta çalışır. Bizim şubenin müdürü bu iki Hüseyin'i biribirine karıştırmamak için soyadları ile çağırır: Öztekin Hüseyin, Sarı Hüseyin...

Bir gün Hüseyin'lerden biri lâzım olur müdüre. Odacıyla haber göndererek çağırtır. Biraz sonra Hüseyin gelir ama, bu Hüseyin, müdürün istediği Hüseyin değildir.

— Oğlum, der odacıya, bir şey söylenirken neden kulağını açıp iyice dinlemiyorsun?

— Efendim, siz bana «Üstteki Hüseyin'i çağır» demediniz mi? diye adamcağız saf saf sorunca, bu odacıyla çalışmanın kolay olmayacağını kabul eden müdür:

— Yavrum, der, ben sana «Öztekin Hüseyin» diyorum, karşımda üstteki Hüseyin'i görüyorum! Haydi adamları karıştırıyorsun, biraz dikkat et de kelimeleri karıştırma bâri!

İbrahim H. TAŞKENT
Sağmalcılar/İSTANBUL

— Sizde büyüklük kompleksi var!..

BRANŞ AYRILIĞI

Heyette muayene yapıyorduk. Gözcü ile bevliyecinin arasında münakaşa çıktı. Gözcü, «Bu hasta daha önce de geldi» diyor, bevliyeci aksini iddia ediyordu.

İş uzayınca hastanın dosyasına bakıldı, daha önce de geldiği anlaşıldı. Gözcü, haklılığın verdiği kasılmayla:

— Şimdi inandınız mı? diye yüklendi bevliyeciye. Ben bir defa gördüğümü, bir daha katiyyen unutmam!

Canı sıkılan bevliyeci:

— Ne yaparsınız, dedi, branşımız ayrı... Bir gözcü olarak sen, hastanın yüzüne bakarak muayene ediyorsun. İnsanı yüzünden tanımak kolaydır. Bir bevliyeci olsaydın da, benim baktığım yere baksaydın, tanımak için çok uğraşırdın!

Dr. Fahri Dündar SADIKLAR
Taksim/İSTANBUL

KARALAMA

Yeni işe başlayan genç, bankanın muhasebe servisinde görevlendirilir.

Başını kaşıyacak vakti olmayan muhasebeci, delikanlıya yevmiye defterini vererek:
— Yekûnları karala, der.

Bir süre sonra genç memur işini bitirir, muhasebeciden aldığı defteri getirir. Adam bakar ki, defterde karalanmamış yer kalmamış. Ne rakamlar okunuyor, ne de koca defterde karalanması unutulmuş bir beyazlık görünüyor! İlgili memuru çağırır, kaşlarını çatar, defteri göstererek:

— Bu ne? diye hışımla gürler.

Muhasebecinin neyi sorduğunu anlayamayan delikanlı defterin açık sayfasını dikkatle inceler, sonra çıkardığı kalemle toplu iğne başı kadar görünen bir beyaz noktayı karalayıp:

— Afedersiniz, nasılsa orası gözümden kaçmış, der.

NOT : Muhasebede «Karalama» tâbiri, kurşun kalemle yazılan yekûnların, mürekkeplenmesi anlamında kullanılmaktadır.

İsmail TUNÇAY
Anadolu Bankası Müdürü
İskitler/ANKARA

KİM TEŞEKKÜR EDER?

Asistanlar odasında yorgunluk gideren doktorlar, hastalardan şikâyet ediyorlardı.

Biri:

— Doğumlarını yaparız, başlarında sabahlarız, giderken teşekkür bile etmezler, diyordu.

Bir başkası:

— Ameliyatlarını yaparız, parası yoksa kanını, serumunu bulup buluştururuz, sokakta rastlayınca selâm vermezler, diye şikâyet ediyordu.

Konuşmalar böylece sürüp giderken kapı açıldı, kucağında bir günlük bebeği ile içeri giren lohusa, konuşmalara katılmayan asistanlardan birinin ellerine sarıldı. Teşekkür etti, elini öptü, oğluna doktorun ismini koyduğunu söyleyerek çıktı gitti.

Hastası tarafından hatırlandığına pek sevinen doktor:

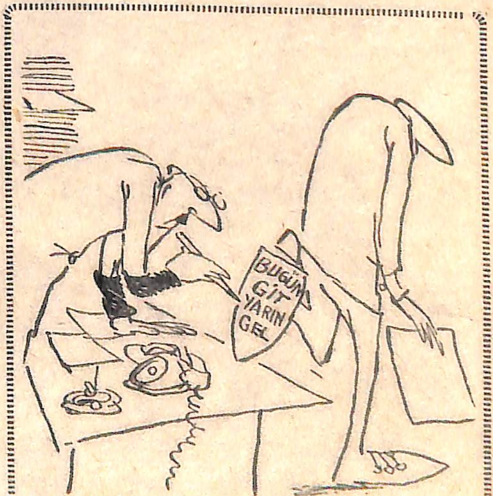
— Gördünüz mü, dedi arkadaşlarına. Suçu hastada değil, biraz da kendimizde aramalıyız. İyi tedavi görmüş bir hasta, eli öpülecek doktoru bilir. Oysa bazı arkadaşların en büyük kusurları...

Kapı vurulmadan açıldı, elinde evrakla bir hademe odaya daldı. Elindeki kâğıtları az önce eli öpülen doktora uzatırken:

— Aman doktor bey evrakı kaybetmeyin, dedi. Az önce odanızdan çıkan deli karının. Doğum için getirdilerdi, şimdi ambülânsla alıp götürdüler. Kaçar veya başka bir zıpırlık yaparsa, ikimiz de yanarız!

Jin. Opt. Dr. Fahir TÜZÜN
Nişantaş/İSTANBUL

* SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

Yazısız

BİLEN KAZANIYOR

SİHİRLİ TAKKE

— No. 7 —

MASALDAKİ ünlü sihirli takkeyi bilmem bilir misiniz? Hani her başına geçiren tıkır tıkır doğruyu söylüyor; yalan bir tek sözcük çıkmıyor ağzından. Kimseden bir şey gizlemiyor, aklından geçenleri olduğu gibi koyuyor ortaya.

Hele onu giyen zavallı satıcının yürekler acısı durumunu hatırlarsınız sanırım. Nasıl bağırıyordu:

— Bütün mallarım âdi ve çürüktür, sakın almayın! diye.

İşte sözünü ettiğimiz takke o takke.

Meğer bu ünlü takke gerçekten de var değil miymiş?... Merak ettiniz değil mi? Pek yakında kurtulursunuz öyleyse. Mübareği kimse başında tutmak istemiyor çünkü. Hemen çıkarıp atıyor başından. Ondan sonra da sizin gibi başka meraklılar giyip boylarının ölçüsünü alıyorlar. O bakımdan, pek yakında sıra size de gelir.

Takkenin, marifeti kadar önemli bir diğer özelliği de, kolera mikrobu gibi umulmadık yerde umulmadık zamanda ortaya çıkmasıydı. Hem de bütün yeniliği, bütün güzelliğiyle. Bunun nedeni de, herkesin onu kendisinden uzaklaştırma çabasıydı.

Türkiye'deki ilk talihli bir deli oldu.

Kendisini soba borusu zanneden deli «Boru Tevfik», tımarhanenin bahçesinde, beş aşağı beş yukarı volta atıyordu. Sabahtan beri önüne gelene soba borusu olduğunu söyleye söyleye dilinde tüy bitmişti. «Ben soba borusuyum» diyor, ona göre görev istiyordu. Aylardır buradaydı ve her gün aynı şeyleri tekrarlıyordu. Doktorlar iyileşmesinden umudu kesmişlerdi artık.

İşte o sabah Boru Tevfik mutad gezintisini yaparken, pat! diye bir şey düştü yanına. Bu, bizim ünlü sihirli takkeydi. Boru Tevfik onu boru takkesi diye aldı ve pek sevindi:

— Oh, ne mutlu! Artık hiç tütmiyeceğim! diyerek başına koydu.

Koyar koymaz da:

— Ben boru değilim! Ben boru değilim!... diye bağırmaya başladı.

Onun sesini duyan bakıcılar koştular. Kollarına girip başhekime götürdüler. Durumu anlattılar.

Tevfik başhekime de boru olmadığını söyledi ve taburcu edildi...

Dışarıda kendisini karşılayanlara:

— Tabii ya, dedi. Ben boru değil, dirseğim! Ne diye yalan söyleyeyim?...

Ondan sonracığıma (Onbir)! Bir muhalif rüzgâr aldı bu takkeyi, Ankara canibinde havalandırdı...

Takke gitti gitti de, raslantı bu ya, bir Amerikan yetkilisinin başına geçti! Az önce bizim yetkililere:

— Evet baylar. Amerika Birleşik Devletleri, askeriyle, parasıyla, Altıncı Filo'suyla, her şeyiyle ta dünyanın öbür tarafından gelmiş, Türkiye'nin hizmetine girmiştir. Bunu sırf Türk'lere çok kanımızın ısındığı, Türk'leri çok sevdiğimiz için yaptığımıza emin olabilirsiniz!...

Diyen yetkili, takke başına geçer geçmez bir acayip konuşmaya başladı:

— Bedava asker be kardeşim bu sizinkiler! Sizinkilerin tüm masrafı, bizimkilerin cıgara parası kadar bile tutmaz. Ee? Bizimkilere kucak dolusu para harcayacağımıza, yok pahasına sizinkileri besleriz. Sonra, sizde hiç akıl yok mu be kardeşim? Ne güzel atasözleriniz bile var: «Kimse binmediği ata yem vermez» diye...

Daha çok konuşacaktı ama, bir CİA Ajanı kapıverdi takkeyi başından.

Doktorlar, gazeteciler, birtakım meraklılar Sağlık Bakanının çevresini kuşatmışlar, «Koleraydı!» «Yok, hayır, değildi!» diye tartışma yapıyorlardı.

Gazeteciler soruyorlardı:

— Efendim, Esenler ve Sağmalcılar'da görülen öldürücü hastalığın kolera olduğunu söylüyorlar. Ne dersiniz?

— Hayır, kolera değil.

— Fakat koleraya çok benziyormuş.

— Tifo zannediyoruz.

— Başlangıcı ve seyri koleranınkine uyuyormuş!

— Hayır efendim. Kolera olmadığı muhakkak. Fakat apandisit yahut diş ağrısı olabilir.

— Beyefendi, siz öyle diyorsunuz ama, bildiğimize göre bu hastalık tastamam kolera.

— Ben de size değil diyorum. Fakat çok kurnaz bir hastalık olduğu muhakkak. Tanınmamak için kendine kolera süsü veriyor.

— Yâni siz şimdi kesin olarak bu hastalık kolera değil diyorsunuz?...

— Değil, değil, değil!...

Gazeteciler epey ilginç bilgiler edineceklerdi. Fakat kimsenin aklına gelmeyen, garip bir olay oldu: Orada bulunan, Sağlık Bakanının okul arkadaşı tıp otoritelerinden biri, eğildi, bir şey aldı sandalyelerden birinin üzerinden: Pırıl pırıl bir takke! Ünlü sihirli takke...

Şakacı bir adamdı takkeyi alan. Onu, yanında duran bir başka doktor arkadaşına giydirmek istedi. Öbürü buna razı olmayıp direnince, aralarında hafif bir boğuşma oldu. Bu arada, ikisi arasında gidip gelen takke, Bakan'ın başına düşüvermedi mi! Düşmesiyle birlikte iki sözcük çıktı Bakan'ın ağzından:

— Evet, koleradır!

Ötekiler hemen takkeyi aldılar. Fakat iş işten geçmiş, olan olmuş, Bakan geveleye geveleye pestil ettiği baklayı ağzından çıkarmıştı. Yoksa daha çok beklerdiniz tartışmaların sonucunu.

Daha sonra sihirli takkemiz çöplerle süpürüldü, rüzgârla havalandı, başından birçok serüvenler geçtikten —daha doğrusu birçok serüvenlere neden olduktan— sonra,/ bir evin açık penceresinden içeriye süzüldü...

Nüfus sayımında kendini «hane halkı reisi» diye yazdırmış olan Mahmut efendi mutfakta patates soyuyordu. Takkeyi görünce pek sevindi. Alıp başına geçirdi. Bu sayede saçları mutfağın havasından yağlanmayacaktı. Fakat giyer giymez, içinden gelen bir duyguyla karısına koştu:

— Halime!

— Ee?

— Hani geçen gün yaptığın patates musakkasının tuzu fazlaydı ya, işte onu ben mahsustan tuzlu yapmıştım. Beğenmezsin de, beni uğraştırmayıp kendin yaparsın diye düşünmüştüm!

Halime önce kocasının yüzüne, sonra başındaki takkeye dikkatle baktı. Birden gözleri açıldı:

— Bu sakın?... Tamam! Ta kendisi... Gazetelerde sözü edilen takke bu!

Büyük bir merak uyanmıştı içinde:

— Ver bakayım bana şunu.

Aldı, başına giydi:

— Mahmuut!

— He?

— O samanlık meselesi var ya; işte o mesele senin bildiğin gibi değil! Türkü, «Halime'yi samanlıkta bastılar» diyor ama, asıl ben onları basmıştım!

— Aferin öyleyse kız! Demek senin hakkını yediler desene...

Halime birden kendini toparladı. Takkeyi çıkarıp pencereden dışarıya fırlattı. Aile saadetlerini bozabilirdi bu meret şey.

O arada, öbür odadaki salıncakta uyuyan üç aylık çocukları Mestan'ın viyaklaması geldi. Koşarak gitti Halime. Az sonra da:

— Tüh tüh tüüüüh! dedi. Bre Maaaamut! Abe neden bu kızana giydirmedik o takkeyi de attık?!. Tüh, çok yazık oldu.

Sinirli sinirli çocuğun kundağını çözmeye başladı.

Kenan AKINCI

SORU : Halime'ye göre takkenin onlara ne faydası olacaktı?

Rujdan vergi alınacak. — Gazeteler —

— Maliye memuruna ruj vergisi ödüyorum kocacığım!..

YELPAZE

SİVİLLİK ÜSTÜNE

SON zamanlarda salonlarda tartışılması pek moda olan bir konu var:

Çıplaklık.

Her kafadan bir ses çıkıyor:

— Çıldırdı artık bu filmciler! Mevzu bulamadıkça artistlerin orasını burasını açıyorlar.

— Hele tiyatroda çok tuhaf kaçıyor; hamama gitmiş gibi oluyor insan!

— İğrenç efendim, iğrenç...

Durumun iğrençliğinden yakınanlar çoğunlukla kendi «oralarının buralarının açılması» çağı geçmiş (yahut oraları buraları açılmaya hiçbir zaman değmemiş) kişiler. Bir de nezaketen onlarla aynı fikirde görünen kimseler.

Karşı tarafta çıplaklığın ateşli savunucuları, bunu âdeta fanatikçe bir mezhep haline getiren meraklılar var. Bunlar bildiğimiz çıplaklar kamplarını yavaş yavaş dünyanın her tarafına yaymakla kalmıyor, dernekler kuruyor, dergiler yayınlıyor, Meclisleri etkileyip kanunlar çıkartıyor ve durmadan teori yumurtluyorlar.

İddiaların başlıca dayanağı şu: Çıplaklık insanları samimî yapar, özenti ve böbürlenmelerden sıyırır, öylece biribirleriyle daha iyi geçinmelerini sağlarmış. Çıplaklar kampındaki insanların sınıfı, rütbesi, şıklığı falan belli olmadığından bunlar kimseye caka satamaz, gerçek bir demokrasi eşitliğinde kardeş oluverirlermiş.

İddia sahipleri şunu da ciddiyetle teklif edecek kadar ileri gidiyorlar:

— Diplomatlar görüşme masalarına çıplak otursunlar; çok daha çabuk anlaşma olur.

Bendeniz kendi hesabıma bütün bu iddiaları biraz şüpheyle karşılamaktayım. Bir kere, insanın sınıfını, rütbesini ve sair cafcaflarını açığa vuran belirtiler elbiseden ve çamaşırdan ibaret değildir ki, çıplaklar kampında şıpın işi demokrasi doğuversin. En etkili caka âleti insanın tavrı ve özellikle dilidir.

Herifçioğlu anadan doğma da olsa ötedeki çıplak şoförüne seslenecek:

— Oğlum, arabadan viski ile püroları getiriver!

Duyanlar kimin üstte, kimin altta, kimin zengin, kimin yoksul, kimin efendi, kimin uşak olduğunu anlamıyacaklar mı?

Soyunur soyunmaz samimîleşip kardşeleşerek kolayca anlaşıvermek konusuna gelince.. ondan da fazla umudum yok. İnsanoğlu elbiseyi icadetmeden önce bir milyon yıl çıplak ya da yarı çıplak yaşamış. O çağların yabanileri kardeş ya da yarı kardeş gibi mi geçinmişler?

Aslında karışıklık, çıplaklığı sırf fiziksel bir şey sanmaktan doğuyor. İnsanın en çıplak, yâni en özel tarafı poposu falan değil, ruhu ve kişiliğidir.

Maskelerin her türlü edepsizliği kolaylaştırması, insanların yüzleri açıktayken yapmayı akıllarından bile geçirmeyecekleri işleri yüzlerine karnaval maskecikleri takar takmaz rahatça kıvırabilmeleri de bundandır.

Maske yalnız yüze takılmaz. Kişiliği gizleyen her şey bir çeşit maskedir.

Bunun en son örneği hangi alanda ispatlandı, biliyor musunuz?

Trafikçilikte.

Evlerinde, iş yerlerinde yaya iken sokaklarda herkese karşı pek terbiyeli davranan insanların direksiyona geçer geçmez birer canavar kesilip kimseye yol vermeyişlerinin, delice yarışa kalkmalarının, sağa sola söverek çeşitli kabalıklar edişlerinin sebebini araştıran uzmanlar nihayet anlamışlar meseleyi:

Otomobil kocaman bir çelik maske yerine geçiyormuş! Yâni insanlarla yüzyüze iken, kim oldukları belli iken edeplerini takınan kişiler hüviyetlerini bir otomobil içinde gizler gizlemez değişiveriyor, açıkçası medenilikten yabaniliğe geçiyorlarmış.

İsviçre'de buna bir dereceye kadar çare bulmuşlar. Telefon rehberi gibi plâka rehberleri yayınlıyorlarmış. Orada yanınızdan hızla geçen bir araba üstünüze bir kova çamur mu sıçrattı? Hemen plâka numarasını alıp rehbere bakarak adını öğreniyor, isterseniz bir de telefon açıp kendisine iki kova küfür edebiliyorsunuz.

Direksiyon yabanilerini hizaya getirmekte bu sistemin epeyce yararı görülmüş.

Almanya'nın Bielefeld Üniversitesi profesörlerinden Helmut Schelsky meseleyi çok derinlemesine incelemiş. Onun başlıca tavsiyesi şu:

Plâkalara numarayla birlikte sürücünün adını da yazmak.

Bu mantığa ve çıplaklığın bu biçimine benim aklım yattı iyice. Öyle ki insanların yalnız plâka numarası gizliliğinden değil her çeşit ünvan, rütbe, mevki belirtisi gibi sosyal maskelerin himayesinden çıkarmaya da varım.

En aşağılığından en sözüm ona yükseğine kadar bütün iş ve mevki sahipleri ünvanlarıyla değil, adlarıyla anılmalı.

Adam mı asıldı? «Cellât astı» değil, «Âsaf Asargil astı» diye verilmeli haberi.

Paranın değeri mi düşürüldü? Zam mı yapıldı? Kötü bir kanun mu çıkarıldı?

«Bu işleri hükûmet yaptı» sözü yanlış.

Kabinedeki bütün adlar sayılarak «Bay Falanca, Falanca, Falan yaptılar» denilmeli.

Bu biçim çıplaklığı —belki inanmazsınız ama— Brigitte'in deri sergisine yüz kere tercih ederim!

Refik ERDURAN

İki memurun akşam sohbeti

1. Memur: — Bir düşün ey arkadaş, olmaz hiç böyle gidiş.
Öğrendiğimiz ancak, türlü çeşit sabrediş.
Ne geçti elimize, şu açlık grevinden?
Zam zam trampetiyle uygun adım yürüyüş...

2. Memur: — Benim beynim sulandı, sen hâlâ dersin «düşün»
Çok falına baktırdık, personel denen düşün.
Nihayet sevinmiştim; falımız tuttu diye,
Sırtım açık kalmış da, meğer rüya görmüşüm...

1. Memur: — Çok değil, bir ay kadar oluversem Başbakan,
İlk önce temizlerim nerde varsa yan bakan.
Bakkalı değiştirir, peşin alır - veririm,
Her gün soframda olur, yeşil ve kuru soğan...

2. Memur: — Ben olsam şöyle bir ay, memlekete Başbakan,
Bütün alacaklıya birer tekme ardından,
Oturduğum semtlerin tapusunu çıkartıp,
Bizim ev şahibine derim artık; «Hadi ordan.»

1. Memur: — Vazgeç Başbakan'lıktan, olsun tek akrabadan,
Krediyi alırım kıl çeker gibi yağdan.
Bavulları hazırlar, uçarım İsviçre'ye,
Kalkınmaya beyanat veririm Avrupa'dan...

2. Memur: — Benim olsa arkamda, dayanacak bir Dayım,
İlk çalımı şu bizim başmüdüre atarım.
Yanından ayırmıyor, sarışın sekreteri,
Kızın falına artık biraz da ben bakarım...

1. Memur: — Memurluktan ayrılır, arsa alır satarım.
İşi yoluna koyar ve sırtüstü yatarım.
Fabrika açıyorum diye kredi çeker,
Senin gibi memura ben de kazık atarım...

İKİ MEMUR BİRDEN :
Hop hop, hanım duymasın, kes konuşmayı, dikkat.
Bir başlarsa dırdıra, istekleri çok berbat.
Otur da ardındaki yamayı dikmene bak,
Başbakan'lık taslarsın, hani kamçı hani at?..

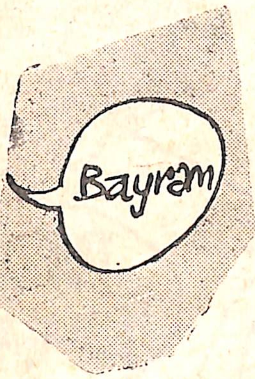
Fikret YILMAZ

Demirel, «Orman köylüsünün elinden baltayı alacağız» dedi. — Gazeteler —

ZEKİ

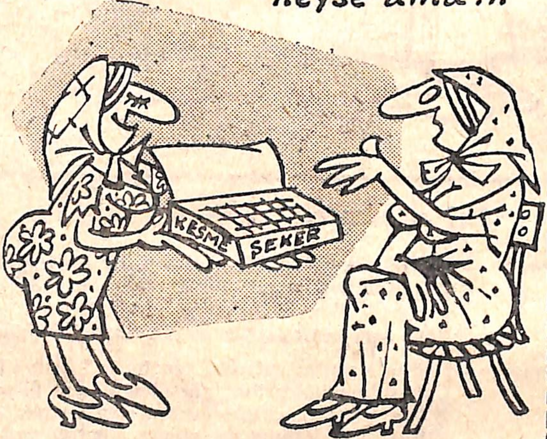
Bu Bayram'ın...

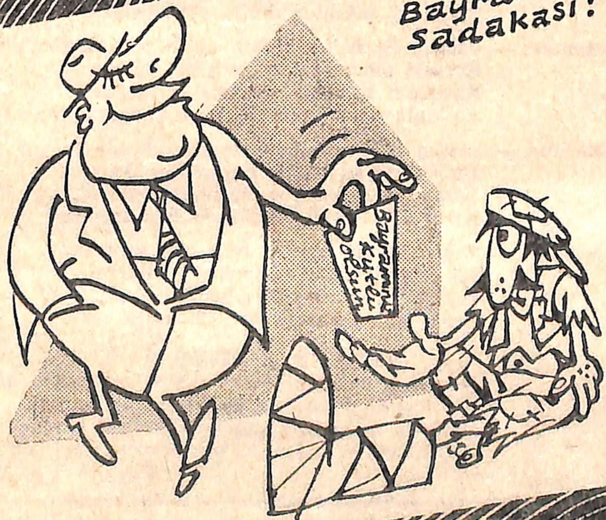

ismi de var... Cismi de!..

—«Ramazan Bayramınız kutlu olsun» diyenlere neyse ama...

«Şeker Bayramınız kutlu olsun» diyenlere şeker tutmamak ayıp oluyor!..

— Bütün hayranlarımı bayramda böyle karşılayacağım... Bakalım en güzel elbiseyi kim hediye edecek?..

Bayramda

«Bayram geldi!» diyorlar; bende neşe arama
Bayramlar yara açar benim eski yarama,
Gülerim bakıp bakıp kalan bozuk parama,
Pahalılık bıçağı dayandı nah burada!

Zalim felek taş atma ne olursun dalgama,
Bayramımı bileyim bir bayramdan bayrama!

Garip dargelirliyim; doğrulmuyor hiç belim,
Öpülmedi bu bayram kaldı havada elim,
Şöyle baktım aynaya; ne körüm, ne de kelim,
Lâkin bu giysilerle 69 modelim!

Utan ey kahpe felek bakıp bakıp urbama,
Ben de yeni giyeyim bir bayramdan bayrama!

Felek hep ümit verir bizlere vere vere,
Ne Efes'e girerim, ne çalgılı bir yere,
Dolu dönemem eve göğsümü gere gere,
Pahalılık ben seni ş'apayım milyon kere!

Pahalılıktan sonra sıra geliyor zama,
Ruhu yelpazeleyim bir bayramdan bayrama!

Geliri mihnet olan garip bir vatandaşım,
«Memur ol» mu dediler sana akılsız başım?
Taşlama yazdığımdan çatık değildir kaşım,
Felek çarkın kırılsın, bu mu benim maaşım?

Züğürtlük, garibanlık çok koyuyor adama,
Harcamayı bileyim bir bayramdan bayrama!

— Nedir o sakladığın?..
— Hiiiç... Bayram şekeri karıcığım!..

Bayrama

Kimi her gün bayramdan ne bıkar, ne usanır;
Fırıldaklar çevirir; ne sıkılır, utanır,
Canı ister Paris'e, ister Cannes'a uzanır,
Kendisi açıkgözdür, bizi de mamçak sanır!

Bilmez ki bir gitti mi gidecektir sağlama,
Hallerine güleyim bir bayramdan bayrama!

Bayram sabah namazı... Camilere bir hücum:
Kimi der: «Kabul olsun 30 günlük orucum!»
Kimi de dua eder: «Ah, ödense bir borcum!»
Kimi de meraklanır: «Yürüdü mü pabucum?»

Tanrı da: «Aferin!» der bakıp benim sabrıma,
Ben de dua edeyim bir bayramdan bayrama!

Tart bakalım tatlıcı 30 kilo şambaba,
Şekerci, şekerleri doldur bir naylon kaba,
40 kilo çikolata, 50 kilo da melba,
Vuruverin alnıma rüya gördüm galiba!

Tozutmazsam çok iyi kavuşmadan Mevlâ'nıa,
Şeker, tatlı yiyeyim bir bayramdan bayrama!

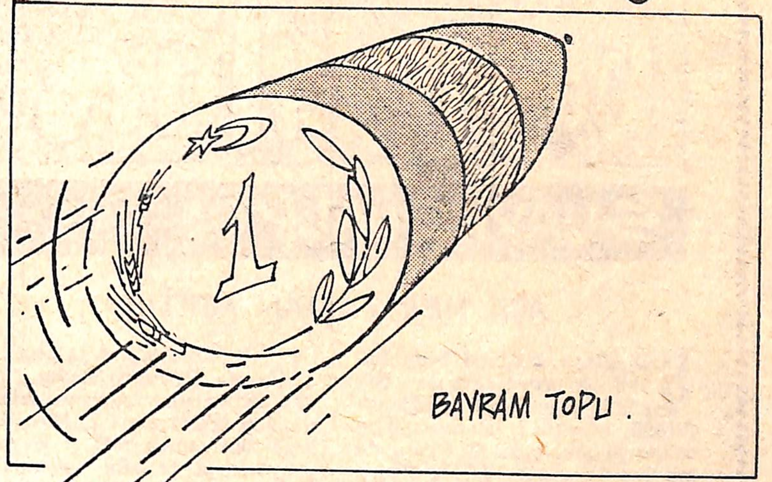
Bayram şekeri gibi güzeller de farklıdır;
Kimi lokum gibidir, kimi bal dudaklıdır,
Kimi bâdem şekeri ve bonbon yanaklıdır,
Mukadder güzellere ezelden meraklıdır!

Bu bayram da bir güzel tad verir damağıma,
Ona: «Tatlım,» diyeyim bir bayramdan bayrama!

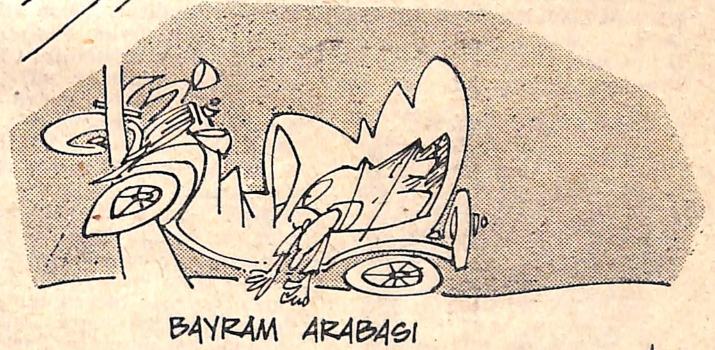
Mukadder ÖZAKMAN

Bayramlık

Semih Balcıoğlu

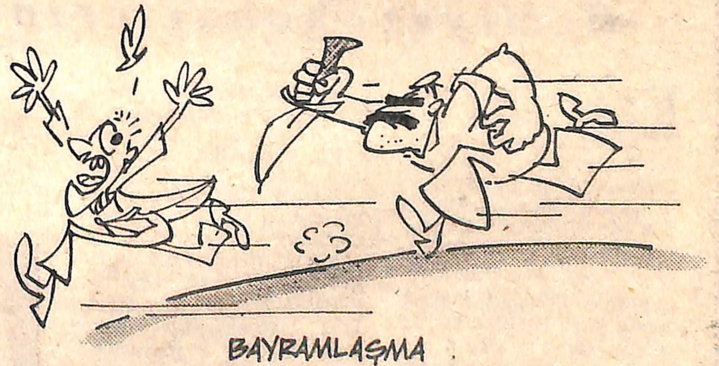

BAYRAM TOPU.

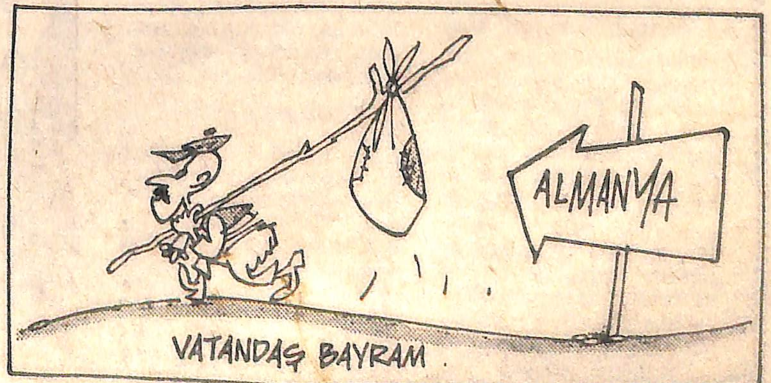

BAYRAM ARABASI

BAYRAMLAŞMA.

VATANDAŞ BAYRAM.

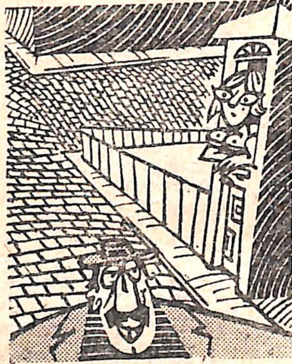
Kaldığımız yerden başlıyalım..

SUAVİ SÜALP

NEREDE kaldığımızı ben şu anda hatırlamıyorum... Sınıfta mı kalmıştık, yoksa bir otelin sıcak odasında yumurta gibi bir esmerle mi kalmıştık, yoksa Meclisin rahat koltuklarında uyuya mı kalmıştık, veyahut sis yüzünden karşıya geçememiş Köprü'de mi kalmıştık, veya sevgilimiz gaddar bir mektup bırakıp bizi terkedip gidince ayva gibi ortalıkta mı kalmıştık, belki de bir meyhanede beyefendinin kulağının kesik olduğunu söylediğimiz için posta edilip nezarette mi kalmıştık, bununla beraber bahusus belki de kaçırılan bir uçağın içinde komando Leylâ ile birlikte mi kalmıştık?... Sıkıldım.. bir yerde kalmıştık işte... Nerde kalmışsak kalalım, yine başlamanın azmi içindeyim şu anda... Beni tanırsınız, böyle ciddî lâflar pek edemem... Ciddiyet bana eğreti simokin gibi gelir... Aslında hiç de ciddî olmayan bir memleketin fedakâr evlâtlarıyız... Neyse millî heyecanımızı bayrama bırakalım ve isterseniz dönelim eski günlerimize...

AŞK HER ZAMAN AŞKTIR

ŞU dünya üstünde bozulmayan şeylerden biri de çok şükür aşktır... Yumurtanın çürüğü, adamın hilebazı, balığın kokmuşu gibi şeylerin yanında aşk hiç bozulmaz. **«Evet İhsan, sana olan aşkım senelerce de bozulmadı. Onu, buz dolabında sakladığımı sanma, kalbimde sakladım senelerce... Evlendim... Biliyorsun.. kocam.. ha.. haa... O**

şişman, obur, horultulu, hissiz adam, Mahmut... Tıpkı bir armut... Ya iki kızım?... Jülide ile Mülide?... Bütün bunlar aşkıma mâni olamadı İhsan!... Olamazdı da Yârabbi!...» diyen meçhul kadın, iddiamızı desteklemiyor mu?... Bir zamanlar sevmiş olduğu adama nasıl da utanmadan bu satırları yazmış... Bunu kendisine sorun daha iyi bilir... Mektuptan bir başka pasaja geçelim:

«İhsan... Erkeğim benim... Neden her sabah yayan evimizin önünden geçiyorsun?... Maksadın beni deli etmek mi?... Şeytan, (Şayeste at kendini pencereden İhsan'ın üstüne, bakalım kim altta kalacak) diyor... Ama atlayamam... Çocuklarımı düşünürüm İhsan... Sonra arkamdan, (Annemiz düştü) demezler mi?... Ya ne derler?... İhsan, neden hâlâ aynı trençkotu giyiyorsun?... Yenisini alamadın mı?... Yoksa beni tahrik etmek için mahsus mu yapıyorsun?...»

Diyen bu mektuptaki kadın, bilmiyor ki tam mektubu yazarken içeriye kocası Mahmut girecek ve biraz önce yediği lâhmacunun tesiriyle biberli bir şekilde geğirdikten sonra, «Ver o mektubu bakim, imlânı ilerletmiş misin?...» derken, mektubun içindekileri okur okumaz......

Gerisini anlatmak lüzumsuz... Kanlı bir ceset, pazen entarili ağlayan iki kız, elleri kelepçeli, sakalları uzamış Mahmut'un gazetelerde rötuşsuz resimleri, falan filân... O halde neymiş?... Aşk her zaman aşkmış, ama verdiği zarar her halde can ve mal kaybı bakımından bir hayli yer tutarmış... Peki, millî bünyemizi bozmayalım diye sevmeyelim mi? Sevelim, sevelim ama, çaktırmadan sevelim canım... Anlarsınız ya, Mahmut meselesi...

DOKTORUNUZ KONUŞUYOR

DİŞİNİZ ÇÜRÜYOR MU?

Çürük diş, doktor Ziya'ya göre antitoksini ihtiva eder. Vücudumuzdaki bezlerin lenfa damarlarına tesiri dolayısıyla mükozanın perapare edilmesi dişten gelen sinirlerin nürolojik yan tesirleriyle anforizatol bir durum arzetmemesi için o dişin kolipetakinol durumunu sterlize etmek yoluna gidilse de çene kemiğindeki lenfenal durumun krolonojik pesikilerini hesaba katmak şarttır. Bilhassa süt erkeklerinde görülen çürümeler, dişin dıştan bir esponalit vermesine bağlıdır... Erkeğin kadına göre iki diş fazla çıkarması da bundandır... Genel olarak çürük dişin ilkahını icap ettiren hallerin habitonal vaziyetlere yol açmaması için doktora gitmek şarttır... Muayene ücretini vermeden diş çektireceklerini sananlar ebediyen yanılacaklardır... Bekleme salonu yan taraftadır... Röntgenden para alınmaz...

ARPACIĞIN TEDAVİSİNE NASIL BAŞLAMALI?

Arpacık aslında vajikot denen toksinin göz nesicinde heptomitol olması demektir. Bunu bilmeyenler de inektir... Arpacığın tedavisini kendi kendine bir masa üstünde yapmaya kalkmak hatâlıdır. Çünkü masa kirlenebilir. 68 derecede ısıtılmış bir bardak lizolün içine atılacak iki tutam tuz ve üç tutam biberle göz, göz bardağıyla beş kere göz cidarını açıp kapayarak yıkanır... Öbür göz bu esnada sağa sola dönerek odada başka biri var mı diyerek etrafı dikiz etmelidir. Çünkü siz göz banyosu yaparken biri gizlice içeriye girip komodinin üstündeki bozuk paraları yürütebilir... İşte arpacığın en zararlı devresi de budur... Gözünde arpacık çıkanlar, hiçbir su-

retle arpa, yulaf, buğday, darı gibi şeyleri yemezler, el sürmezler, veya el sürmüş başka biriyle temasta bulunamazlar... Arpacığın geçmesi altı haftayı bulur. Bu altı hafta zarfında, karanlık yerlerde oturmalı, gözü fazla kırpmamalı ve sık sık dışarı çıkmamalıdır. Netice müsbet olmazsa mutlaka bir sebebi var demektir. Onu bilmem...

Cemiyet haberlerini takip ediyor musunuz?

KIŞ sezonu geldi... Kim getirdi bilinmez ama geldiğini geçen gün Sedat'ın yerinde kutladık... Sosyetenin bu yıl hareketli geçmesi için şimdiden partiler biribirini kovalıyor... Bu yıl Boğaz'a değil, mideye hücum var... Yılın modasını bilhassa kırkını aşmış kart herifler tatbik ediyor. Reye pantalon ve İspanyol Alverez paça, yandan yırtmaçlı ceketler sosyetemizin kelleri tarafından çok tutuluyor... Hanımlara gelince belli bir moda yok. Fakat maksinin ağır bastığı da bir gerçek şekerim. Mal fort... ceny... Gençlere gelince, aman Yârabbi, bildiklerinde öyle pervasız ve öyle âsîler ki... Kuzukulağı modasını çıkaran Nişantaşı grubuna karşı Moda grubu Tilki modasını çıkardı... Kürkler revaçta... Zengin çocuklarından Ajlan'ın Paris'ten John Holliday'dan yürüttüğü söylenen Morangletz bir hârika...

YA AŞKLAR :

Birçok gizli garsoniyer bu sezona girdiler. Bilhassa inşaatçılarımız bu sene çok hızlı. Gözdelerini dana çok bu yıl Şişli sosyetesinden seçeceklermiş. Kim bilir ne skandallar olacak... Yıkılacak yuvaların yerine yenilerini yapmak tabiî yine genç ve yakışıklı mimarlarımızdan Haldun Karkas'a düşüyor. Çok hoş... Hü... hü... hü...

SERGİLER :

Ah, bu yıl çok korkunç ve elegan sergiler olacakmış... Kuzgun dedi canım, Arap çocuğu... Bilhassa seramikçiler Sarıyer'den kamyon kamyon kil taşıtıyorlar. Rezzan'ın evinde yaptırdığı fırını methede ede bitiremiyorlar... Belki bu fırında ekmek bile pişiriyordur kâfir...

Ressamlara gelince, bilhassa abstre ve bunalımcılar başta geleceklermiş. Haydar'ın atölyesindeki çalışmaları Ahlâk Zabıtasının izlediğini de söylüyorlar, ne ayıp... Sanat bu, polise ne oluyor?... Bilge'nin de çılgınca şeyler hazırladığını duyduk... Kısacası galeriler büyük bir fırtınaya hazırlanıyor. Kokteyller bu yıl daha bol votkalı ve fıstıklı olursa biz de neşemizi buluruz. Semih'in de sergilerde bu yıl poz yapması ihtimali var, eğer Paris'e uçmazsa.

OYUNLAR :

Bu yıl, sezonu açan tiyatrolar, böylesine sönük bir açış hiç yapmadılar... Oyunların ekserisi sükse görmedi... Fakat ikinci turdaki oyunlardan bir şeyler çıkabilir... Eleştirmecilerin ekserisinin gribe yakalanması da tiyatro sezonuna tesir etti... Bu konuyu gelecek hafta iyice didiklemek üzere tekrar ele alacağız... Fakat şunu söylemek yerinde olur canım: Maalesef tiyatro halk içindir diyenler kazanıyorlar... Ne kadar banal ve ne kadar lepöntüf bir durum... Breht'i oynamak veya Unesko'dan bir oyun sallamak suç mu?... Halk çok basit ve zevksiz... Sanat sanat için midir, değil midir tartışmasında kavga çıktı... Yerli yazarlar da çok alaturka tipler... Bilhassa gidip hasılattan para almak için kalemlerini satıyorlar... Ne ayıp... Ne kadar banal... Ööööv... Pardon, palamut tava yedim de... Bol soğanlı... Bayılırım... Hele üstüne tahin helvası olursa!... Canım...

7 gün

PAZARTESİ

Yarısı gidince...

Daha önce yaptıkları iki köprünün yıkılması basın yoluyla halka duyuruldu ya?

Boğaz Köprüsünün yapımını üstüne alan firmada bir öfke, bir telâş, sanırsınız tatlı kâr getirecek bu büyük iş gidiyor ellerinden! Hemen bastılar yaygarayı, «Yıkılan köprünün suçu, hesabı yapan firmanındır» diye. Ardından da garantiyi verdiler: «Bütün İstanbul yıkılır, fakat Boğaz Köprüsü kalır!»

Eee, karşındakinin bir yabancı olduğunu düşünmeden İstanbul'u gösterirsen böyle konuşur işte!

Sanırız, yıkılan binaları, açılan yolları, girişilen muazzam istimlâkları, başka yere taşınan mezarları gördü, bütün bunların köprü uğruna yapıldığını öğrendi; fakülte basmaları, cam çerçeve taşlamaları, fabrika hasara uğratmaları da bu çalışmaların bir devamı zannettiyse, kendi kendine, «Tamam, bunlar şehri yıkıp, çıkan malzemeyle yerine köprüyü yaptıracaklar» dedi.

SALI

Kaşıyan çıkar elbet!

Ankara'da başlayan ve kısa zamanda yaygınlaşan uyuz salgını karşısında açıklamaya zorlanan Sağlık Bakanı Özkan, «Bulaşıcı değildir. Vatandaş tatlı tatlı kaşınır» demekle yetinmiş.

Adaletsizlik salgında da kendini gösterdi işte.

Binbir dertle kıvranır, dertli dertli düşünürken 66 ilimiz, nedense tatlı tatlı kaşınan sadece başkentimiz!

ÇARŞAMBA

Kim ne yapıyor?

Emekliler, «Maaşımız indirilirse, hakkımızı sokakta arayacağız» diyorlar.

Polisler, «Fazla mesailerin ödenmesi için açtığımız dâva bir sonuç vermezse, hakkımızı sokakta arayacağız» diyorlar.

Memurlar, «Aralıkta zamlı maaş verilmezse, hakkımızı sokakta arayacağız» diyorlar.

Hâlâ Kasım maaşını bekleyen Belediye ücretlileri, «Paramız verilmezse, hakkımızı sokakta arayacağız» diyorlar.

Dolmuş şoförleri, «Çalışmamız engellenirse hakkımızı sokakta arayacağız» diyorlar!

Tevekkel değil Trafik Şubesi ile şehri yönetenler araba sayısını azaltmak için toplantı üstüne toplantı yapıyorlar.

Ve yerden göğe haklılar birtakım tedbirler aramakta.

Bir gün hak arayanlarla dolup taşarsa yollar, nasıl çalışır otolar?..

PERŞEMBE

Yanlışlık olmalı

Eğlenmeye gittiği bir gazinoda halkı gülmekten kırıp geçiren komedyen çiftin programını seyreden bir milletvekili, «Resmen bizimle alay ediyorlar» diyerek sanatçıları mahkemeye vermiş.

Aman üstad, alay etmek kimin haddine... Adamların yaptıkları sadece taklit. Amaç, halkın yüzünü güldürmek değil mi?

Parlâmenterlerimiz bunu ciddî çalışmaları ile gerçekleştiriyor, sanatçılarımız halkın huzuruna getiriyor.

Duyduğunuz kahkahalar bu ortak çalışmanın meyvesi işte.

Gelişinden bellidir

Kapının altından atılan gazetenin baş köşesinde koskocaman bir «Havagazı» yazısını görünce sevinçle yerden alıp, umutla kıvrımını açtım ki... A'a!...

«Havagazına yirmi kuruş zam geldi!»

Altını okumanın hiç gereği yok. Zira ne yazdığı belli...

Zamma gelince: Sürpriz değil. Ona alıştık beyim. Gaz gelmedikten sonra zam gelmiş neyleyeyim!

CUMA

Zorlayan bizimki

Bir dergiye demeç veren Federal Almanya Başbakanı Brandt, «Çağlayangil kadar çok şey isteyen bir diplomat daha görmedim» demiş.

Aaah, ah! El açanın Çağlayangil oluşuna ne bakarsınız?

Yüzünü keyfinden mi kızartıyor sanki?

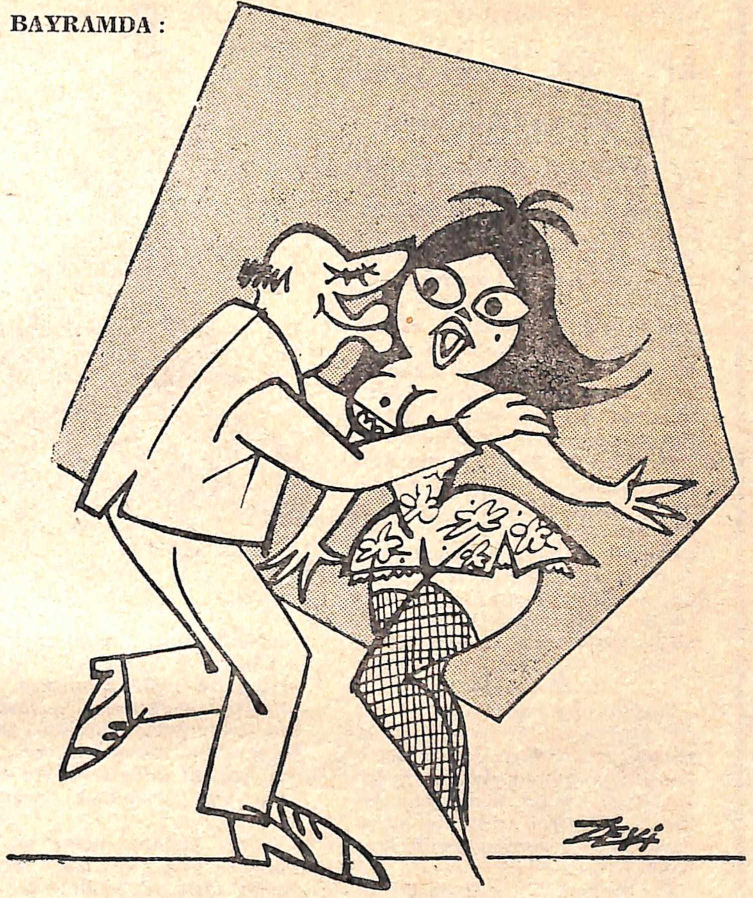
Atabey'in hatırını kıramadığı için yapıyor bunu. Eee, Atabey de koskoca İstanbul'un Belediye Başkanı.

Allahın günü bütün yaptığı hükûmete avuç açmak!

«Aman kanalizasyon için 600 milyon lira lâzım» diyor.

«Aman ücretli personelin maaşını veremedik» diyor.

«Çöp kamyonlarının lâstiklerini yalvara yakara bir bankadan aldım, fakat geçit inşaatı parasızlıktan durdu» diyor, hükûmette de metelik olmadığı için Atabey istedikçe, Çağlayangil huzurunuza geliyor!

— Şimdi de «Bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öptü» diyemezsin ya...

CUMARTESİ

Biraz da ilkel olalım

Sosyal, siyasal, ekonomik bunalımın patlama noktasına geldiği şu sıralarda Türkiye Ziraat Odaları Birliğinde konuşan Demirel, «Çağdaş devlet, mutlaka patates ve soğan meselelerine eğilmelidir» demiş.

Aman beyim, bırakın zorlamayalım kendimizi. Biraz da ilkel devlet olup geliştirelim sanayimizi!

PAZAR

İş, basmaya kaldıysa...

Bir yandan piyasadaki «Yok» lar listesine her gün birkaç maddenin ismi daha eklenirken, bir yandan fiyatlar baş döndürücü hızla yükselirken, Amerika'daki bir elektronik cihazlar firması bize pek gerekliymiş gibi şu açıklamayı yapıyor: «Buluşumuz sayesinde bir düğmeye basınca, evlere istenilen yemekler gelecek!»

Ohoo, parmaklarını oynatacak olduktan sonra babam da yapar bunu! İstediğin yemeği hiçbir şeye dokunmadan getirtebiliyor musun? İşte o asıl hüner. Ama ille basmak gerekiyorsa, onların makineyle yaptıklarını, evvelallah biz makinesiz de yaparız.

Onlar düğmeye basar, biz önce parasını bsatırırız!

Felekten bir gece...

Polis Gecesinde, piyango konan hediyeler çalınmış!

Ama ne şikâyetçi var, ne suçlu...

Eh, izin verin de bu kadarcık bir şenlik olsun artık.

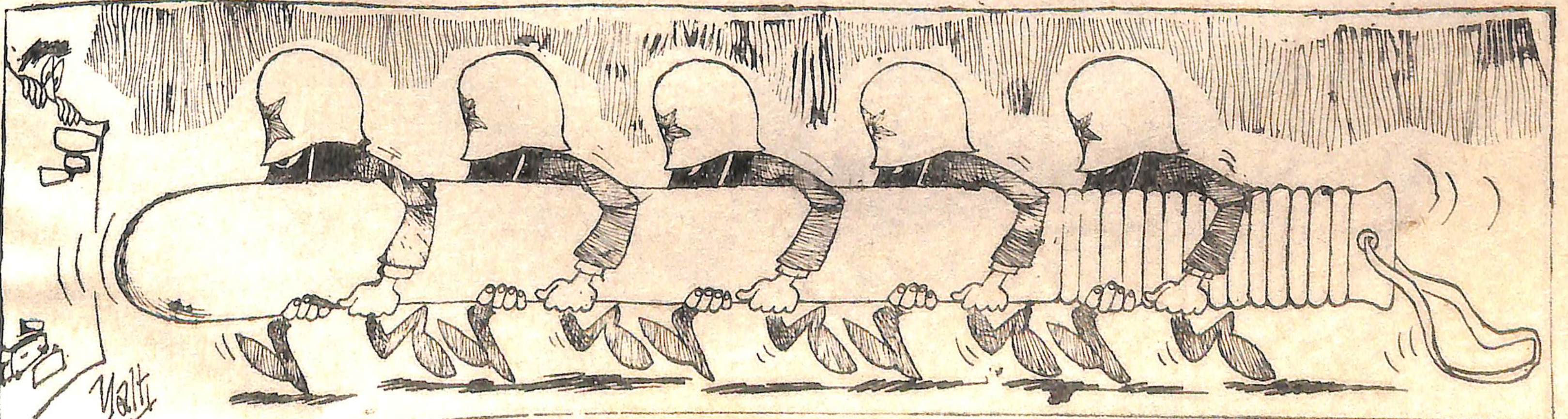
Malûm, hırsızla polis, toplumda biribirini tamamlayan unsurlardır. Hırsız olmasa polis olmazdı, polis olmasa hırsız...

Yakınlık derecesi akrabalık sınırlarına dayanmış polis şenlik yapar da, hırsız durur mu?

Her halde kırk yılda bir yüzü gülen polisin neşesine baktı, coşkunluğuna baktı; «Haydi biz de felekten bir gece çalalım» diyerek, piyango hediyelerini torbasına attı!

Vedat SAYGEL

Toplum polisi, bir fabrikanın duvarını buldozerle yıkarak girdi. — Gazeteler —

COPDOZER!

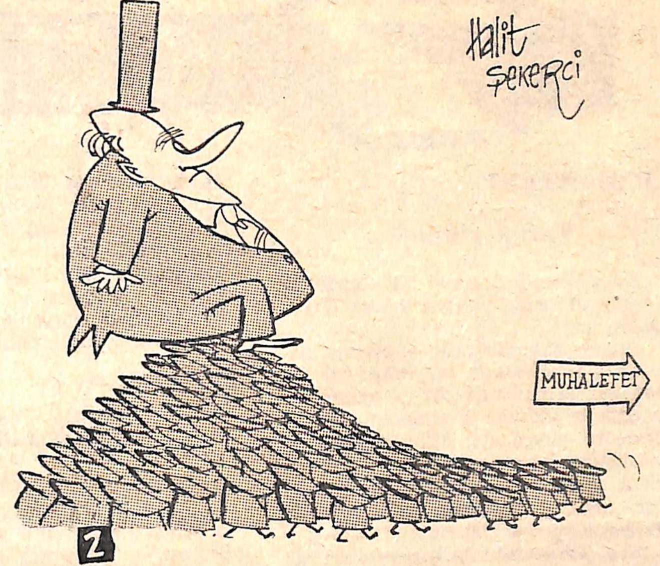
Ankara'da durum:

AP. - BP. koalisyonu ya da imambayıldı

KASIM ayı geldi geçti, hâlâ kasımpatı filân göremedim başkentte! Anlaşılan Ankaralılar önce parlâmentoda güllerin açmasını bekliyorlar. Bu da ne mene bir gülse, tomurcuk bile vermiyor. Oysa tohumlar daha geçen baharda ekilmiş, AP'nin Meclisteki sandalya sayısı azalıp önemli oylamalarda iktidar tehlikeye düşer gibi görününce AP-BP arasında bir spermleşme (Bak: Botanik sözlüğü) başlamıştı.

BP, yâni Birlik Partisinin dört spermi, baharda AP. gölünün yöresinde dolaşıp hafif çapta flörte girerken, Kasımın sonunda tam anlamıyla duhul eylemenin ilk işaretlerini verdiler. AP. parlâmento kulisinde «çantada keklik» görülen yeni transferlerin dördünü bu BP'li milletvekili teşkil etmekte.

«Tabandaki çökme!»

KAZA NAMAZI

Parlâmento kulisinde AP. ile BP. arasındaki bu mânevî koalisyonun hazırlıkları devam ederken Kasım ayının yirmisinde bir başka AP. — BP. koalisyonu Ankara'nın Cebeci semtinde bir apartman dairesinde polis baskınına uğradı.

Bu baskını büyük trajlı bir gazete şöyle haber veriyor:

«Emniyet Müdürlüğü Basın Bürosundan verilen bilgiye göre AP. Ankara milletvekili Mustafa Maden, bundan bir süre önce bir avukatın üçüncü karısı BP. ile ilişki kurmuştur. Polis şeflerinin verdiği bilgiye göre avukatın karısı BP. ile AP'li milletvekili arasındaki ilişki sıklaşmaya başlamıştır.»

Haberin bundan sonrası bir baskınla sonuçlanıyor. Savcılıktan emir, polisin baskını, gazete fotoğrafçılarından yüzünü gizleyen çapkın milletvekili ve en ilginç yönü karakoldaki sorgu faslı.

Sorgu faslında diyor ki, yedi çocuklu evli ve asıl mesleği imam olan AP. milletvekili Maden Mustafa:

— Efendim, biz namaz kılıyorduk.

Olay gecenin üçbuçuğunda geçiyor. O saatte ne namazı kılınabileceğini dinibütün yetkililere sorduk:

— Olsa olsa kaza namazı, dediler!

SAĞ SOL KAVGASI

Olay daha bitmedi... Yedi çocuklu AP. milletvekiliyle kaza namazı kılarken yakalanan bayan BP. bir komploya kurban gittiğini öne sürüp şöyle diyormuş:

— Bir basın toplantısı yapıp durumu kamu oyuna açıklayacağım. Bu sağ-sol çekişmesinin bir sonucudur!

İlâhi BP! Şu sağ-sol çatışması bir tek kaza namazına bulaşmamıştı Türkiye'de.. o da sayenizde oldu. Hem de «sexopolitik» bir sağ sol koalisyonu ile!

İMAM OTURURSA...

Gazeteler, koalisyonun birinci tarafı olan AP. milletvekilinin biyografisini de veriyorlar:

«1931 yılında Kızılcahamam'da doğmuş. İlkokulu bitirdikten sonra kendisini din işlerine vermiş. Arapça bilen, evli ve yedi çocuklu (Allah bağışlasın) Maden, milletvekili olmadan önce Ankara Din Görevlileri Yardımlaşma Derneğinin Başkanlığını yapıyormuş.»

Öyle bir Maden ki mübarek; yanında altın ve uranyum hait etmiş. Hem milletvekili, hem AP'li, hem yardımsever, hem namaz sever, hem de BP. sever!

Ve de imam!

Tanrı cemaati korusun!...

Örsan ÖYMEN

Yazısız

50 TÜRK KÜÇÜĞÜ:

DOLAKSIZOĞLU SÜLEYMAN SAMİ DEMİREL

(1924 — ?)

Bölüm: 1

ANADOLU anası çokluk, hayvanlarıyla yaşadığı kerpiç evinden sabahın kuşluğunda torbasında azığı ve dürümü ile fırlayan ve akşamı tarlada eden, değeri inkâr edilmiş uçsuz bucaksız bir kudrettir. Dolaksızoğlu Süleyman Sami Demirel'in anası Ümmühan bacı da değeri inkâra uğrayan Anadolu kadınlarından biridir ve 1924 yılında Isparta'nın İslâmköy'ünde, kapısında 20 numara yazan iki katlı beyaz kireç boyalı bir evin birinci katında tosun gibi bir Başbakan doğurmuştur.

Ümmühan bacı, Anadolu çocuklarının hor görülüşünün ruhunda yarattığı hayâl kırıklığı ve bir erkek evlâda sahip oluşunun sevinci içinde kucağına yatırdığı Dolaksızoğlu Süleyman'ı için «Uyusun da büyüsün maşallah, büyük adam olur inşallah» diyerek ninniler düzerken, nur topu gibi evlâdının bir gün bu memleketin kaderine hâkim bir Başbakan olacağını usundan dahi geçirmemiş, fakat yine de ninnilerini büyük bir içtenlikle söylemiştir:

«Uyusun da büyüsün maşallah, büyük adam olur inşallah!»

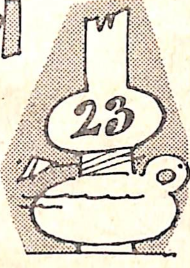
Dolaksızoğlu Süleyman, gerçekten de uyuyup, büyümüş, büyük adam olmuş ve anasından duya duya kulağında yer eden ninnileri, sonraları başına geçtiği milletine söylemeye başlamıştır. (1970 Türkiye'sinde milletçe uyuyuşumuzun nedenlerinden biri de her halde bu ninnilerin etkisinden ileri gelmektedir.)

Dolaksızoğlu Süleyman Sami, doğduğu zaman saçsızdı; ilkokula girdiği, davar güttüğü çocukluk yıllarında da babası Yahya efendi tarafından saçları sıfır numara ile traş edilmişti. Hattâ Başbakan olduğu zaman da kafasının dış görünüşü çocukluk yıllarından farksızdı. Fakat bu saçsız başın içinde pırıl pırıl bir zekânın gelişmekte olduğu ancak ilkokul öğretmeni Atabeyköy'lü Sadık Doğan tarafından keşfedildi. Beş yıllık ilkokul döneminde sadece bir gün için mazeret tezkeresi alan 57 Sülü, öğretmenini en sıkı teftişlerde bile güç durumdan kurtarıyor, iki kere ikinin dört ettiğini, elma ile armudun toplanamıyacağını daha ilkokulun birinsi sınıfındayken biliyordu. (Fakat daha sonraları politikaya atılıp Başbakan olunca yüksek matematik bilgisinin yardımıyla bu hesapların tersinin de vârit olacağını ispatlayacaktı.)

İslâmköy İlkokulunu, 68 kişilik öğrenci topluluğu içinde birincilikle bitiren Dolaksızoğlu Süleyman bir yandan da Kırdağ tepesinde koyun güdüyordu. Koyun gütmeye merkep sırtında giden Dolaksızoğlu'na sınıf arkadaşları «Çoban Sülü» adını takmışlardı. «Çoban Sülü» deyimi 1965 seçimlerinden sonra Türk politika edebiyatında da önemli bir yer işgal edecek, vaktiyle merkep sırtında kaval çalarak koyunları suya götüren Çoban Sülü, bu seçimlerde, kırat sırtında nutuk çekerek iktidara gelecekti.

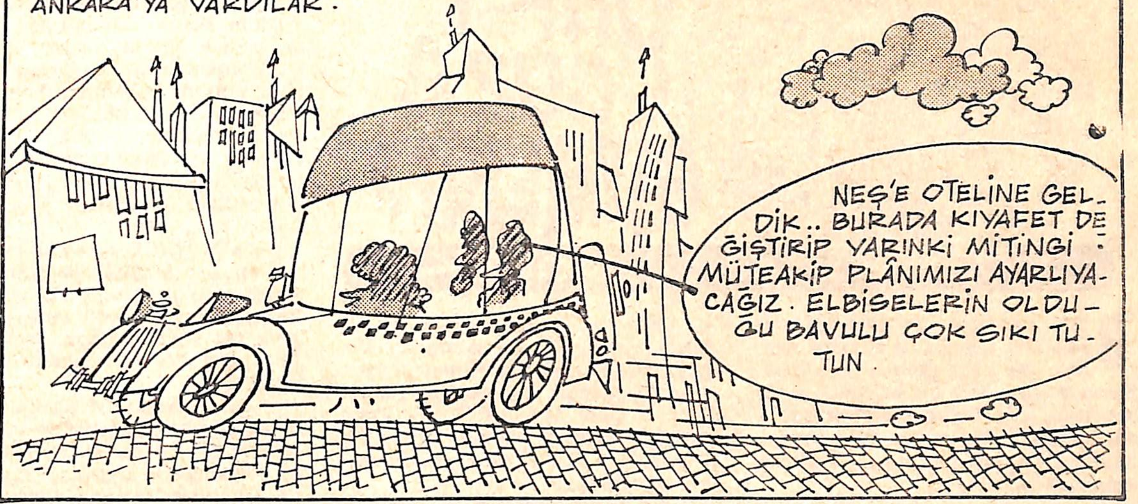
(Devamı var)

Selâhattin'in lâmbası

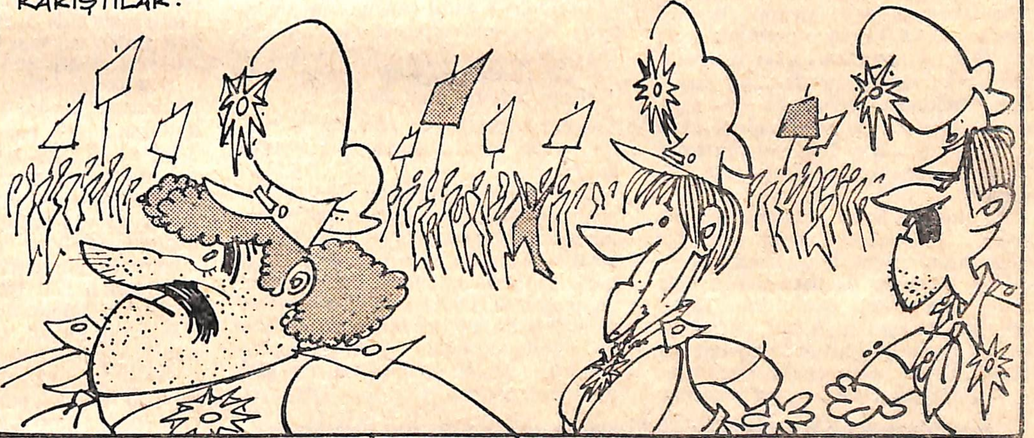
Yazan: SUAVİ SÜALP
Çizen: SEMİH BALCIOĞLU

SELÂHATTİN SUARE PEŞİNDE KOŞARKEN, AHMET VE ADAMLARI SABAH ERKEN ANKARA'YA VARDILAR.

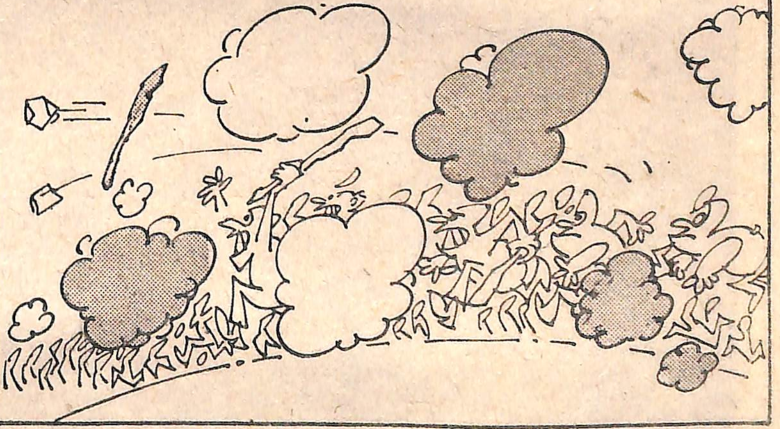

ERTESİ GÜNÜ FIRINCILAR, BÖREKCİLER, AÇMACILAR VE BOĞAÇACILAR DERNEĞİ FİYATLARIN İKİ KURUŞ YÜKSELTİLMESİ İÇİN YÜRÜYÜŞE GEÇERLERKEN, AHMET VE İKİ ADAMI TOPLUM POLİSİ KILIĞINDA KALABALIĞIN ARASINA KARIŞTILAR.

FAKAT ORTALIK BİRDEN KARIŞTI. BU YÜRÜYÜŞE KARŞI OLAN PASTACILAR VE KEKÇİLER YÜRÜYÜŞE GEÇENLERE SALDIRDI.

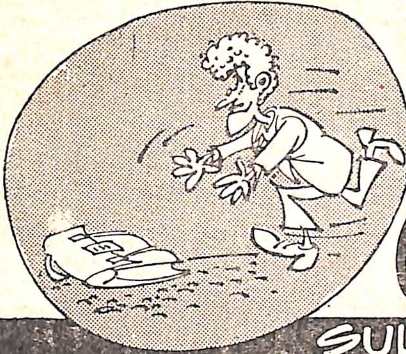
FIRINCILARA VURUUUN..

PASTACILAR GELİYOOOR, ATIN KOKTEYLLERİ...

BİZE PASTA ATANA BİZ EKMEK ATALIM...

BARİ UCUZA GİTMESİN

SULHİ DÖLEK

BEN hep böyle değildim. Enayinin biri olduğumu söyleye söyleye bu hale getirdiler. Hele Hergele Rıza diye bir arkadaş vardı sağolsun, «Ne biçim adamsın sen?» derdi bana. «Sırtına vuran lokmanı kapıyor. Uyanık ol biraz. Ezdirme kendini!»

Hakkı da yok değildi hani. Hiç atılgan değildim eskiden. Hergele Rıza'nın dediği gibi bende hiç «teşebbüs cesareti» yoktu. Sözgelişi otobüste ayakta dururken yanımda bir yer mi boşaldı, oturmazdım. Bakardım çevreme; yaşlı yorgun, o yere benden fazla ihtiyacı olan biri var mı diye... O zamana kadar uyanığın biri yeri kapmış olurdu. Çok kızardım, öfkeden kudururdam ama ağzımı da açıp tek söz etmezdim. «Herif eşeklik etti.» diye yatıştırırdım kendimi. «Bırak insanlık sende kalsın!»

Ne alaylara konu olurdum, bir bilseniz!... Hele bir defasında yolda bir çanta bulmuştum. İçinde senetler sepetler, bir yığın da para vardı. Kahvede arkadaşlara gösterdim. Hepsi çevreme üşüştüler. Kâğıt parçalarını bir yana bıraktılar. Paraları da bölük bölük, tabur tabur ayırdılar:

— İlkin şu senet sepeti yakarsın bir güzel... Ki ilerde başın derde girmesin. Para iyidir bu bakımdan. Boşuna mı demişler kir tutmaz diye?...

— Şu parayla bir dolmuş sahibi olursun, dedi Hergele Rıza. Eski, külüstür olsun farketmez. Bir şoföre bıraksan günde temiz yetmiş seksen kâğıt getirir.

— Şu bölükle küçük bir dairenin yarı parasını ödersin, diye gözleri pırıl pırıl başka bir arkadaş konuştu. Kalan taksitleri de dolmuş öder. Dünyada mekân demişler, işte sana mekân!...

— Şunları cami yardımına verirsin ...Ahretteki iman da tamam ını böylece?...

— Bunlarla kendine esaslı bir gardrop düzersin.

— Bu kalanıyla da bize kuş sütünden balık yumurtasına bir ziyafet çekersin...

Herifler bir inandırıcı, bir kandırıcı konuşuyorlar, değme politikacılar su dökemez ellerine. Ne kadar şeytan varsa dolmuştu kafama. Kâh hora tepiyorlar, kâh kan-kan dansı yapıyorlardı. Bizim arkadaşların tasvirlerine de diyecek yoktu doğrusu... Onlar konuştukça masanın üstündeki paralar usta bir aktör gibi biçimden biçime giriyorlar. Bir bakıyorum dayalı döşeli bir kat, bir bakıyorum gıcır gıcır bir oto... Kâh şehvetli bir metres kılığına giriyor, kâh güzel, saygılı bir kadın... Bre aman ben yandım! Rahmetli peder, «Oğlum Faruk» demişti son nefesinde, «Sana miras olarak hanlar apartmanlar bırakamıyorum. Mirasım, bana da babamdan kalmış olan namustur. Onu iyi koru... Olur ki sen de çocuklarına ondan başka bırakacak şey bulamazsın. Bâri babalarının hiçbir şey bırakamıyacak kadar yoksul olduğunu düşünmesinler.»

Bizim sülâlenin nesilden nesile aktarılan serveti tehlikeye girmişti. Bir yanda namus, öte yanda ev, araba, kadın, her şey vardı. Pederin hayâli beni bir yana çekiyor, şeytanlar öbür yana itiyordu. Aman ben yandım!

— İyi ama, diye direttim cılız bir sesle, bu parayı kaybeden adam şimdi kimbilir ne kadar üzgündür. Belki çoluk çocuk hepsi açtırlar. Belki de dilenecek duruma düşmüşlerdir, kimbilir?

— Delisin sen be! diye güldü Hergele Rıza. Namussuzum zır delisin! Ulan yanında bu kadar nakit gezdiren adamın en azından bunun beş katı değerde gayri menkulü vardır. Umurunda bile değildir ekmek çarpsın! Zaten atacağı kazıklarla bunların acısını bir günde çıkarır...

— Yok arkadaş, dedim. Yarın cehennemde bunun hesabı sorulur adamdan... Bu para benim hakkım değil ki!... Hem ne biliyorsun herifin zengin olduğunu? Belki de yoksul bir mutemet düşürdü çantayı...

— Ne kalın kafalısın be! Mutemet dediğin gariban, böyle bir çantayı düşürecek kadar dalgın olabilir mi? Burnundan fitil fitil geleceğini bilir böyle bir dalgınlığın...

Pederin hayâli sırtımı sıvazlıyordu:

— Gayret oğlum, gayret! Kurtarmalısın aile namusunu... Onu çocuklarına miras bırakacaksın.

— Ama baba, dedim içimden, çocuklarıma bunun yerine bir ev, bir araba, biraz dünya malı bıraksam daha makbule geçmez mi?

— Yok oğlum yok... Bütün bu dediklerin gelip geçici şeylerdir. Gelgelelim namus... Namus gibisi yoktur. Namus ne kokar, ne bozulur, ne istimlâk edilir, ne de vergisi vardır.

— Haklısın baba! dedim.

— Ne babası ulan? diye bağırdı Hergele Rıza. Paralar beynine vurdu galiba. Tozuttun mu nedir?

— Hayır arkadaş! diye kesin bir sesle konuştum. Ne derseniz deyin, ben bu paraları sahibine vereceğim.

Çarçabuk, masanın üstünde ne var ne yok hepsini çantaya tıkıştırıp koltuğumun altına aldım. Islıklar, yuhalar, alaylı kahkahalar arasında çıktım kahveden. Sağolsunlar, çocuklar caddeye kadar peşimden geldiler. «Deli Faaruuk, Deli Faaruuk!» diye tempoyla uğurlayarak otobüse bindirdiler beni.

Polisin yardımıyla paraların sahibini buldum. Beyefendi, bir iş hanının yedinci katında icrayı meslek ediyordu. Kapısında «Borsa Bankeri» diye kocaman bir tabelâ vardı. Yanımdaki polisle içeri girdiğimizde, kendileri henüz gelmemişlerdi. İçeride bir kaç kişi hesaplarla uğraşıyorlardı. Ayak işlerine bakan çocuktan başka kimse ilgilenmedi bizle.

— Gene mi para kaybetmiş? dedi çocuk. Bizim patron da çok dalgın oldu son günlerde. Adım başı çantasını düşürüyor. Bereket namuslu adam çok, bulan getirip veriyor.

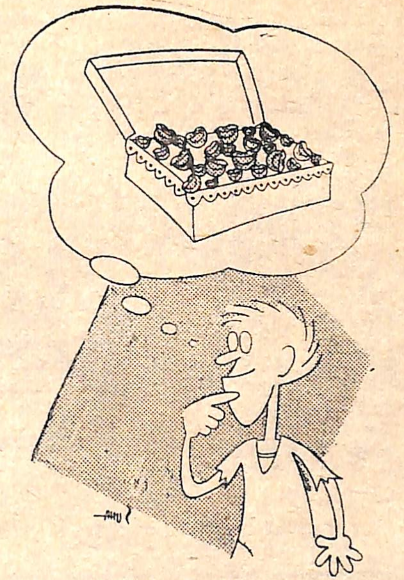
— Çok mu zengindir sizin patron?

— Pfüüyytt! yaptı oğlan. Zenginlik de lâf mı ağabey? Günlük kazancı beşbin kâğıdın altına düşmez...

Beşbin kâğıt ha? Ulan bu parayı bir ayda kazananlar bile çok zengin sayılırlarken...

— Altın madeni falan mı var sizin patronun? diye sordum mâsumane.

Güldü oğlan:

Bayram şekeri!

— Altın madeni var ya!... Hem de öyle bir maden ki, ne biter ne tükenir. Bizim patronun elinden evvelallah her iş gelir. Bono kırar, tahvil alır satar, faizle para verir, faizle borç alır. Aldığı faizlerle verdiği faizler arasındaki fark da onu gül gibi geçindirir.

Pişmanlık yılanı girdi mi beynime!... Yanımda polis olmasa çantayı alıp çıkacağım... Bizim aile namusuna da süslü bir mezar taşı yaptırmak düşecek bu paradan.

Ben böyle kötü kötü kurarken beyefendi girdi içeri. Derdimizi anlattık.

— Öyle mi? diye sırıttı altın dişlerini ışıldatarak. Biliyordum bulunacağını zaten. Bir saniye, telefon edeyim.

Gazeteye telefon edecekmiş meğer. Gazeteden de artık alışmış olmalılar, beş dakika geçmeden bir foto muhabiri damladı. Bir yüzlüğün bir ucu benim elimde, bir ucu beyefendinin, resimlerimizi çekti. Beyefendinin yanından ayrılırken cebimde yüz kâğıt, kafamda da bir yığın soru işareti vardı:

— Beğendin mi baba? diye sordum.

— Namus oğlum. namus! dedi rahmetlinin hayâli.

Ertesi gün kendimle iftihar ettim doğrusu. Gazetede resmim çıktı. Resmin altında da kısa bir yazı, benim dürüstlüğümü, beyefendinin cömertliğini öve öve öküz ediyordu. Ben de resme baka baka kendi öküzlüğüme sövmekteydim.

Yine akıllanmadım ne yazık!... Yaptığım namusluluklar yüzünden adım «Deli Faruk»tan «Divane Faruk»a çıktı. Sonunda da «Zavallı Faruk» oldu kaldı. Ve ben Zavallı Faruk, ne dualar kazandım, ne sevaplar işledim, ne gönüller fethettim bir bilseniz!... Hayâlimde pederin yüzü, ceplerim delik, bir de evlenmek çılgınlığını gösterdim üstelik.

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de 35 APARTMAN Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60126 - A - 20266 — 190)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı: 125 kuruştur.

Evliliğin ikinci ayında Hergele Rıza geldi:
— Seninle esaslı bir konuşma yapmak için geç bile kaldım, dedi. Bugüne kadar kaçırdığın fırsatların her biri kıçına bir yama daha ekledi. Kendini yaktın, bâri elin kızını yakma. Yarın öbür gün çocuklar da sıraya dizilince anlarsın dünyanın kaç bucak olduğunu.
Konuştu da konuştu Rıza... Ben, nesli tükenmek üzere olan bir türe aitmişim. Başkalarını düşünmekten kendimi hep unuturmuşum. Bir kuyruğa geçecek olsam arkamdakiler için üzülürmüşüm.
Bu son söylediği asılsız da değildi hani... Bir defasında margarin kuyruğunda sıramı tam onbir kez başkalarına vermiştim. Her seferinde de kuyruğun en sonuna geçiyordum tabii. Sonunda yağ bitti de sıranın başıyla sonu arasında mekik dokumaktan kurtuldum.
Neler söylemedi ki Rıza!... Biri bana bir tokat atsa, ben öteki yanağımı çevirirmişim, Ayağıma basandan özür dilermişim. İnsanları sevmek iyi bir şeymiş ama kendimin de insan olduğumu akıldan çıkarmamalıymışım. Önce can, sonra cananmış... Dünyayı ben mi düzeltecekmişim. Böyle düşüncelerin modası geçmişmiş. Çamura düşene bir tekme de ben atmalıymışım.
— Ya çamura düşen ben olursam? diye sordum.
— O zaman başka birinin tepe üstü çamura yuvarlanması bahasına kendini kurtramaya bakacaksın. Herkes öyle yapmıyor mu?
— Herkes böyle yapıyor diye senin de böyle yapman gerekmez, dedi babamın hayâli.
— Doğru baba, dedim.
Rıza'yı kovmaya yakın bir hava içinde uğurladım. O günden beri de görüşmedik.
Hergele Rıza! Kulakların çınlasın! Haklı olduğunu yıllar sonra anladım.
Pederi rüyamda gördüm bir gece:
— N'aber evlât? dedi.
— İyilik güzellik baba, dedim. Ailecek sürünüyoruz, ne olsun!... Şimdi artık çocuklar da var biliyorsun... Hangi masrafa yetişeyim şaşırıyorum.
— Biliyorum, dedi rahmetli. Bu yüzden de hiçbirine yetişemiyorsun. Bak oğlum! Artık büyüdün, koca adam oldun...
— Eksik olma baba! dedim.
— İşlerine karışmak istemem. Çoluk da senin, çocuk da... Sana tesir ederek onların âhını almış olmayayım... Bu yüzden benden sana vize. —Gümrük memuruydu rahmetli— Ne istersen yap artık. Dünyanın çivisi çıktı. Namus mamus düşünülecek sıra değil.
— Peki baba! dedim.
İşte böyle Hergele Rıza! O günden sonra benim de çivim çıktı. Ama nerde! O eski fırsatların hiçbiri geçmiyor ele. İnsanlara sevgimi kaybettim. Biri ayağıma basarsa, ben başka birinin kıçına yapıştırıyorum tekmeyi... Otobüste bir yer boşaldı mı, ta gerilerde bile olsam yetişip kapıyorum. Kuyruklarda öne geçebilmek için her şeyi göze alıyorum. Hakkımı kimseye yedirmediğim gibi başkalarının hakkına ortak çıkıyorum. Belki düşürülmüş bir cüzdan bulurum diye kafam yerde geziyorum. Dünyayı ben mi düzelteceğim? Zaman sana uymazsa sen zamana uyacaksın. Dürüstlük dediğin bu zamanda insanı süründürmekten başka neye yarar? Haklıymışsın Hergele Rıza! Eski «Zavallı Faruk» değilim artık. Gözlerimi dört açmış bekliyorum. Fırsat kaçırmak yok bundan sonra.
Geçen gece yine gördüm pederi:
— Nasıl gidiyor işler? diye sordu.
— Fena değil, dedim. Aile mülkümüzü satışa çıkardım.
— Aman oğlum! diye öğüt verdi. Değerli maldır. Ucuza gitmesin sakın!

Sulhi DÖLEK

İkisi de İskoçyalı...

İskoçyalı Mac İntoshe, bir İskoçyalının kullandığı taksiye binmiş, randevuya gidiyordu. İneceği yere geldiğinde elini cebine attı, portföyünü evde unuttuğunu anladı. Cebinde metelik yoktu! Bununla beraber gururla arabadan indi ve bir milyoner pozuyla şoföre:
— Lûtfen bana bir kibrit verir misiniz? dedi. Elimdeki binliği arabada düşürdüm de...
Kibrit beklerken baktı araba yok olmuş! Zira sözleri henüz bitmişti ki, arabasında bir binlik düşürüldüğünü duyan İskoçyalı şoför, çoktan gazlayıp gitmişti!

Gök gürültüsü

Turist karı koca, bir kampingte kurdukları çadırlarında yatıyorlardı. Gece yarısı, birdenbire uyanan koca, dışarıya bakarak karısına seslendi:
— Gök gürültüsünü duymadın mı?... Galiba yağmur geliyor...
Kadın, yattığı yerden karşılık verdi:
— Ayol o gök gürültüsü değil, senin horlamandı...

— Maksi etek giyersem nasıl mı olur?.. İşte, böyle!..

— Sahiden hırsızmış, çabuk bana sahici tabancayı ver!..

Röportaj

Gazeteci, bisiklet yarışında birinci gelenle konuşuyordu:
— Bisiklete binmeyi sever misiniz?
— Hayır, nefret ederim!
— Peki, sevmediğiniz halde nasıl birinci geldiniz?
— Nefret ettiğim bu işten bir an önce kurtulmak için telâş ettim, bitiş noktasına herkesten önce geldim!

Kurnazlık

Bürodan karısına telefon eden adam:
— Bu akşam patronu yemeğe dâvet ettim, dedi. Lûtfen güzel bir şeyler hazırlayıver.
Fakat akşam eve yalnız geldi. Karısı sordu:
— Patronun nerede?
— Sana yalan söylemek zorunda kaldığım için beni affet şekerim, dedi adam. Ama çoktandır güzel bir yemeğe öylesine hasrettim ki!...

Esaslı memur

Direktör, iş isteyen memur adayına:
— Maalesef bize yaramazsınız, dedi. Ben, karısına «Hayır, aylığıma zam yapılmasını direktörden asla istemiyeceğim» diyebilecek kadar cesaretli bir eleman arıyorum!

Tanışma

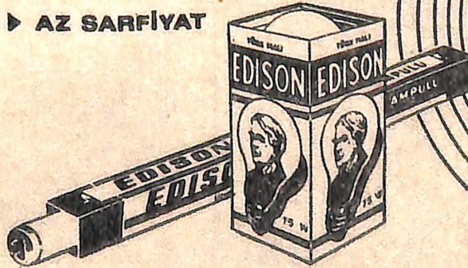
Kendisiyle evlenmek isteyen delikanlıya:
— Fakat beni tanıyalı henüz bir kaç saniye oldu, dedi kız. Evlenmeyi nasıl düşünebilirsiniz?
Delikanlı:
— Yanlışınız var, diye ısrar etti. Sizi tam üç yıldan beri tanıyorum!
— Nereden?...
— Babanızın çalıştığım bankadaki hesabından!...

Konfor

Genç kadın evine çağırdığı elektrikçiye:
— Gardrobun içine lâmba takmak istiyorum, mümkün mü acaba? diye sordu.
— Elbette, dedi elektrikçi. Fakat gardrobun içi aydınlıkmış, karanlıkmış ne farkeder? Bakın, kapısını açınca odanın ışığı gardroba da vuruyor.
— Evet ama, sık sık geziye çıkan kocamın ansızın eve döndüğü geceler gardropta sabahlamak zorunda kalan sevgilim, doğru dürüst bir roman bile okuyamıyor!

— Eldivensiz sahneye çıktığım zaman kendimi çıplak sanıyorum!..

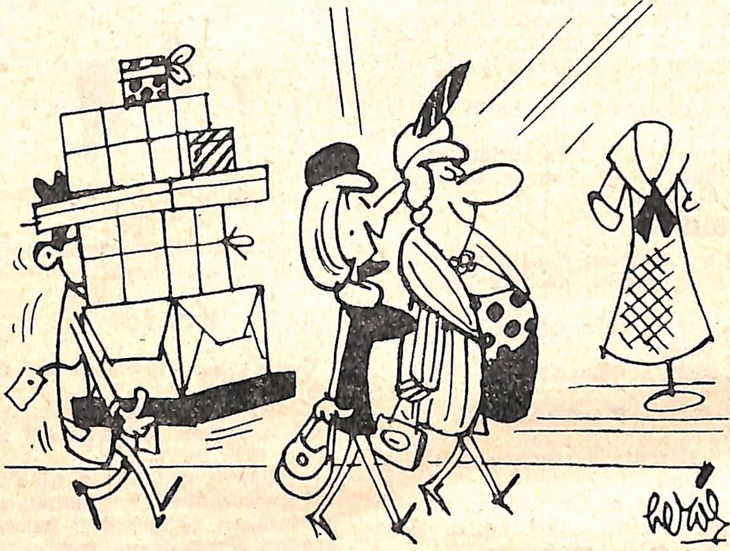
EDISON
BOL IŞIK ▸ AZ SARFİYAT

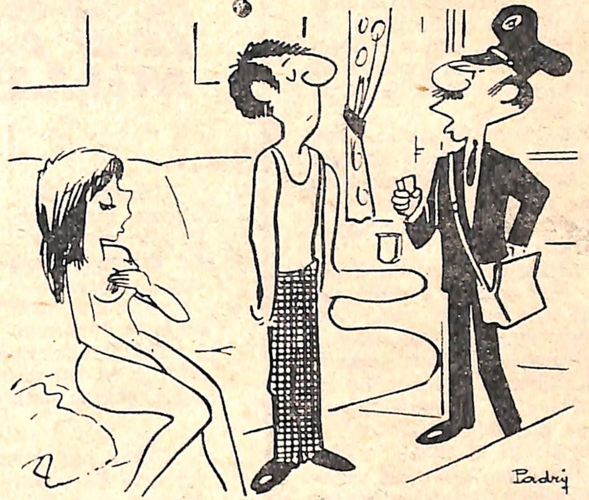

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlâncılık : 834 — 191)

Dünya Karikatürleri

— KOCAMIN YÜZÜNÜ BÜTÜN HAFTA GÖREMİYORUM. BİR TEK CUMARTESİLERİ ALIŞ-VERİŞE BERABER ÇIKIYORUZ!..

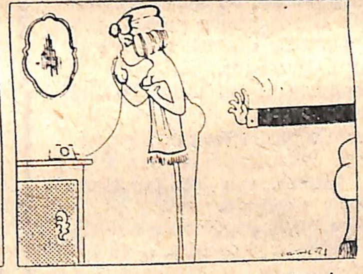
— UTANMIYOR MUSUNUZ?.. BİRİNCİ MEVKİDE, İKİNCİ MEVKİ BİLETLE SEYAHAT EDİLİR Mİ HİÇ?..

— KOCACIĞIM, MÖSYÖ DUVAL BURADA

— HANİ YAZLIKTA TANIŞTIĞIMIZ ŞU...

— KOLU UZUN OLAN!..

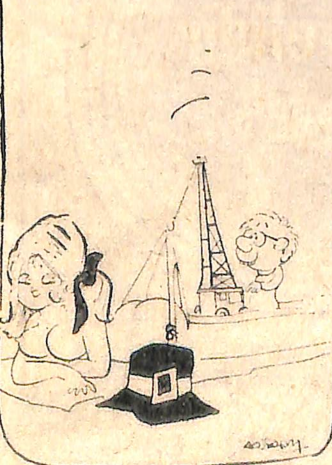
Biraz aşk, biraz seks, o benim işte!..

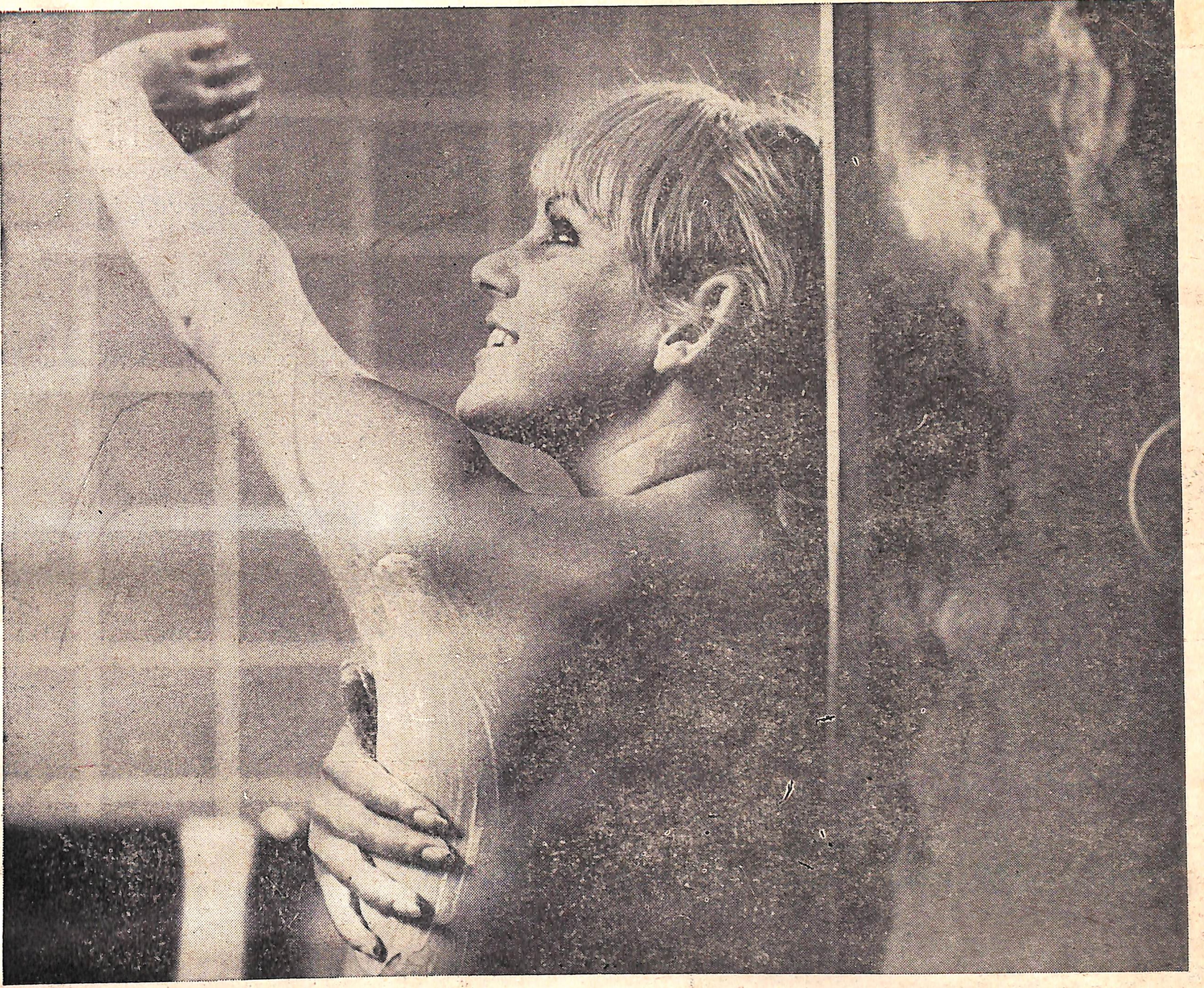

Banyodan sonra NIVEA

Cildin sağlığı, temizliği, tazeliği için...

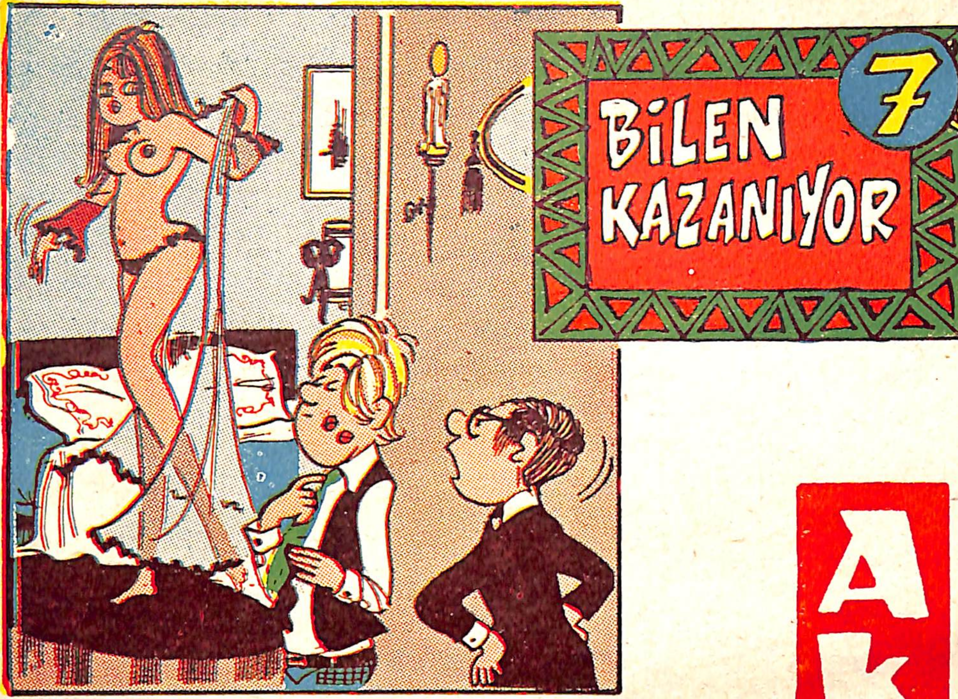
Bazan banyodan sonra cildinizde bir eksiklik hissettiniz mi? Yıkandıktan sonra cildinize NIVEA gerekir. Banyodan sonra bütün vücudunuza süreceğiniz NIVEA, kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlıyacaktır. Yıkandıktan sonra cildin sıvı kaybını NIVEA yeniden kazandırır; çünkü NIVEA cilt yapısına uygun maddeler ihtiva eder. NIVEA'nın cilt bakımı alanında sağladığı haklı ünün nedenlerinden biri de budur.

NIVEA'nın faydalarından kendinizi mahrum etmeyiniz.

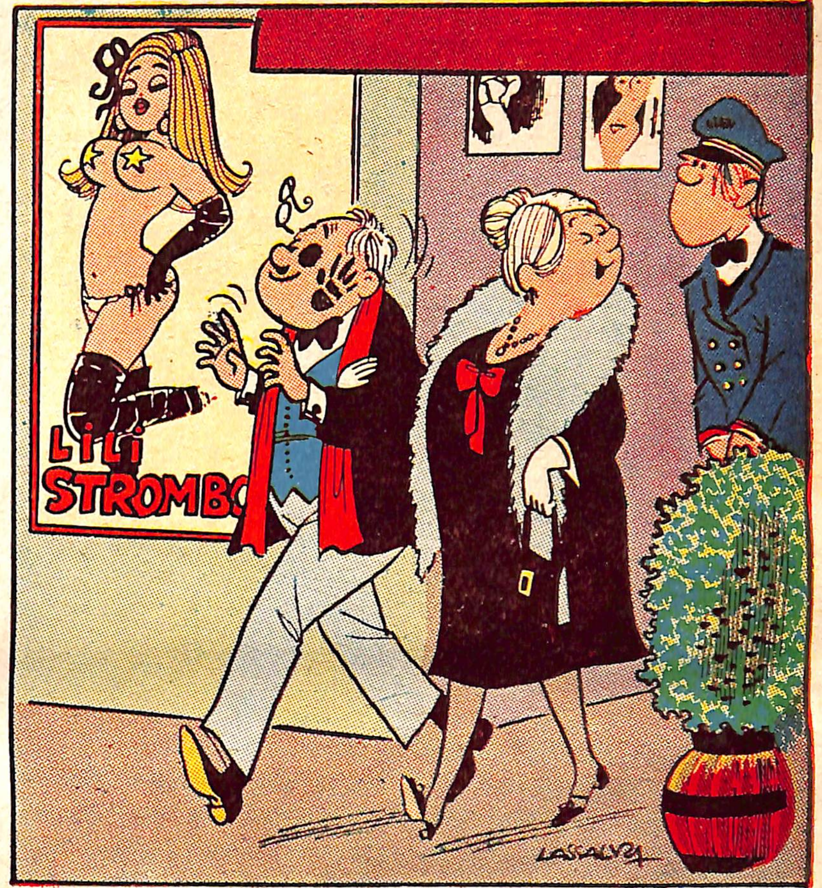

(Radar Reklâm : 1164 — 192)

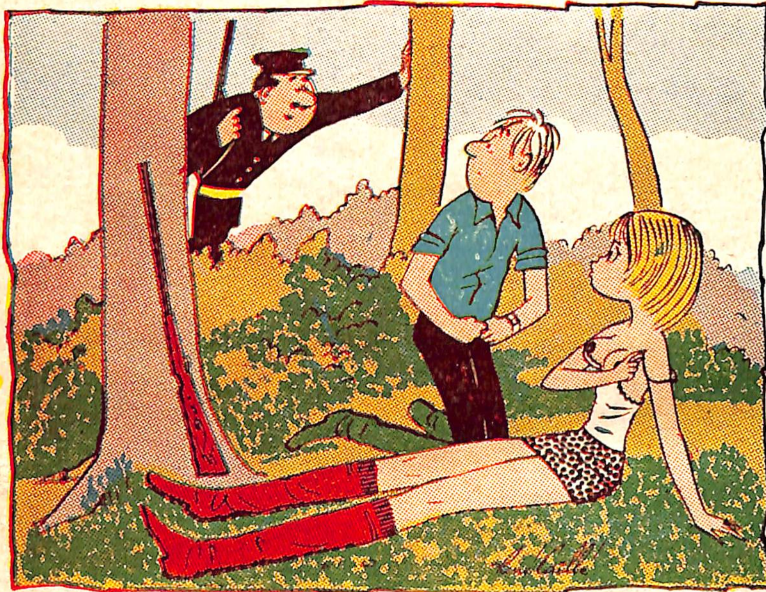
Akbaba

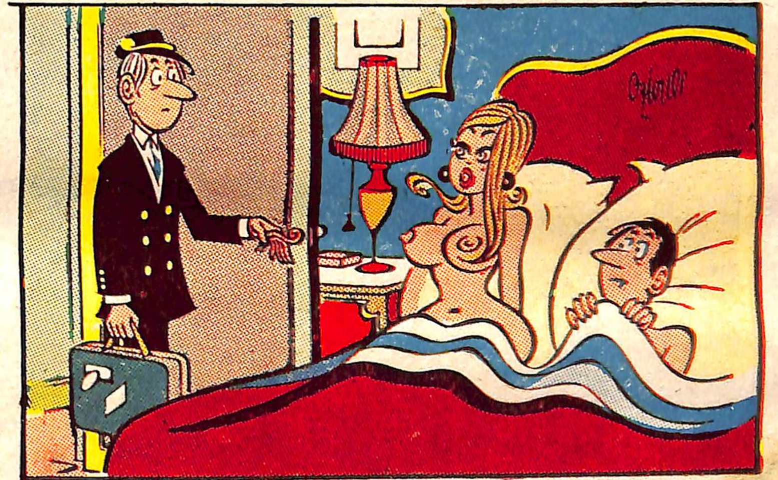
—OKULDA, ASKERDE, BÜRODA İÇTİĞİMİZ SU BİLE AYRI OLMAZDI DA ŞİMDİ İŞ DEĞİŞTİ Mİ ?

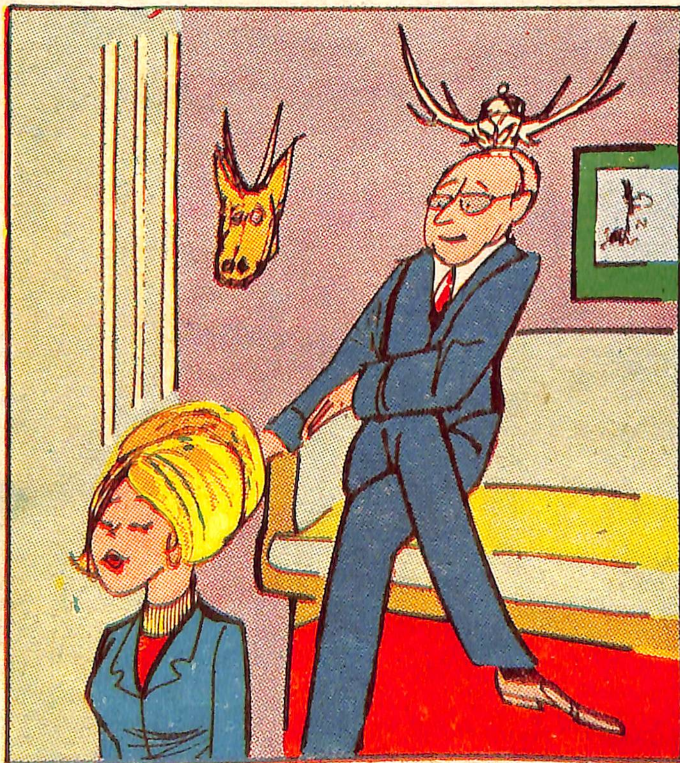
— HAYIR, ÖNEMLİ BİRŞEY YOK .. SADECE STRİPTİZ ARTİSTİNİN KÜÇÜK BİR HATIRASI !..

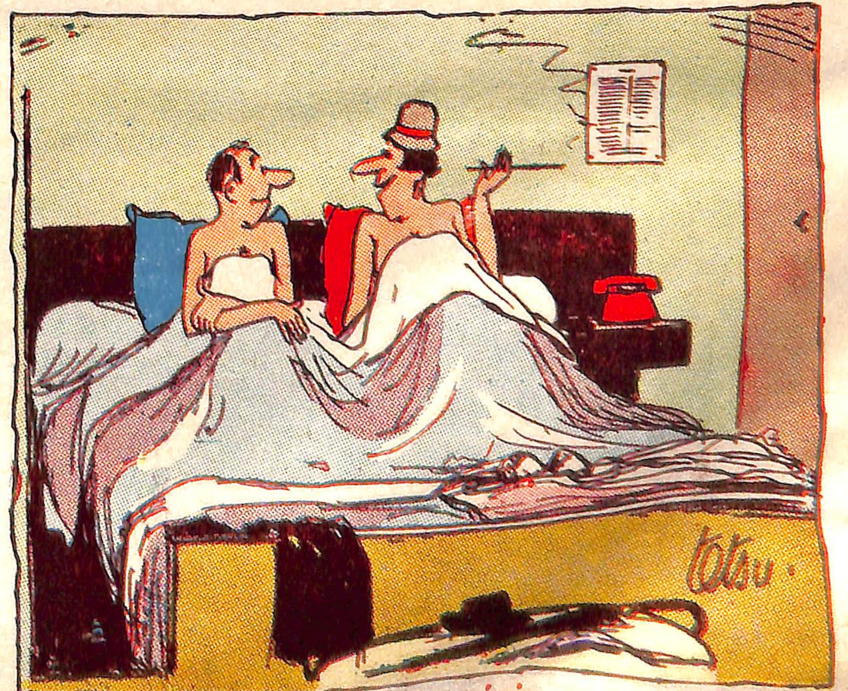
— BİR ÇIĞLIK İŞİTTİM... SİZ Mİ SİLÂHINIZI ÇEKTİNİZ ?.

— YETİŞ KOCACIĞIM ! YATAĞIMDA BİR ERKEK VAR !.

— ESRARLI BİR ŞEKİLDE GÜLÜMSÜYOR, BENDEN BİRŞEY SAKLIYOR GİBİSİN !..

— BANA 50 FRANK DAHA VERİNİZ, ŞAPKAMI DA ÇIKARAYIM !..